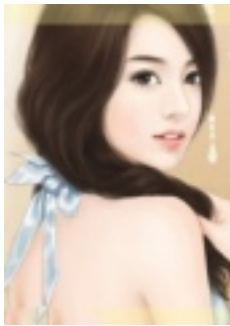

Sương Khói Giai Nhân

Contents

Sương Khói Giai Nhân	1
1. Chương 1: Nam Kha	1
2. Chương 2: Bồ Đề	6
3. Chương 3: Lưu Niên	9
4. Chương 4: Mạch Thượng	13
5. Chương 5: Thính Duyên	16
6. Chương 6: Họa Mi	22
7. Chương 7: Noãn Hương	25
8. Chương 8: Nại Hà	29
9. Chương 9: Mộng Hồi	32
10. Chương 10: Lam Y	35

Sương Khói Giai Nhân

Giới thiệu

Cô gái có một nhan sắc khuynh nước khuynh thành nhưng về đường tình duyên thì lại gặp trắc trở, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suong-khoi-giai-nhan>

1. Chương 1: Nam Kha

Bình sinh Doãn Lễ chưa từng nghĩ rằng một cảnh tượng huyền ảo thần tiên nhường ấy sẽ xuất hiện trước mắt mình, kể cả hồi còn ở trong hoàng cung nguy nga lộng lẫy cũng chưa từng.

Đầu xuân, gió mát hây hây, sắc hoa dập dềnh, mặc dù đã là giữa trưa, nhưng sương mù trong núi mãi chưa tan.

Khe suối uốn lượn quanh cây lê, như một bức tranh thủy mặc vẽ bởi nét bút mảnh, thanh đạm, tao nhã.

Một bóng xanh bích nhạt buông xuống từ cây lê, xoay một vòng trên mặt đất, hóa thành hình người.

Nàng mặc lớp váy nhạt màu mềm mại như sương khói, eo thắt dây lưng hoa văn mây, dưới nếp xếp tay áo lụa là cổ tay trắng muốt, mái tóc đen mượt như suối, hai bên cài đôi trâm màu ngà trong suốt, cặp mắt màu xanh lam, mặt mày như vẽ, đeo trang sức chạm trổ hoa văn, khẽ nở nụ cười.

Nàng nô đùa ở khe suối nơi trăm hoa đua nở, lúc ngược mắt mới giật mình phát hiện nơi đây không chỉ có một mình mình.

Doãn Lễ đứng bên kia suối, nhìn nàng uyển chuyển vượt suối đến trước mặt mình, cẩn trọng đánh giá hẳn.

“Chàng nhìn thấy ta?” Âm thanh như dung mạo, tựa hoàng oanh, ngọc vỡ.[1]

“Hai mắt của tại hạ rất tốt, sao lại không thấy cô nương được?” Doãn Lễ khó hiểu.

“Thật thú vị, chàng lại nhìn thấy ta.” Nữ tử mỉm cười.

Doãn Lễ vừa định đáp lời, yết hầu bỗng nóng rực, không khỏi ho khan, ngũ tạng bị ảnh hưởng nên đau nhức.

Đây là di chứng của độc dược năm xưa, cho dù được cận vệ trung thành cứu sống, may mắn được thần y cứu chữa, cũng không thể khôi phục sức khỏe như lúc trước, cuối cùng sẽ dần suy yếu.

Khi Doãn Lễ đang ho khan khó ngừng, nàng kia chợt đưa tay lên bả vai hắn, ánh mắt linh hoạt dao động nói: “Đây là chứng bệnh cũ, thân thể của chàng bị rút cạn rồi, có cố cũng vô dụng.”

“Nhưng đừng lo.” Nữ tử giơ hai ngón tay điểm đại huyệt của Doãn Lễ, sau đó dùng sức vỗ lên ngực hắn một cái thật mạnh. Chỉ chớp mắt Doãn Lễ đã cảm thấy nhẹ nhõm, khí đen giữa hai chân mày tiêu tan, thoải mái hơn rất nhiều.

“Cô nương không phải người tộc ta, có gì lại cứu ta?” Giọng của Doãn Lễ không hề có vẻ yếu ớt, tiếng nói dịu dàng như vọng về từ năm xưa, có điều nay lại hòa lẫn với sự từng trải và tang thương của thời gian, không còn trong trẻo nữa.

“Chàng đã nhìn thấy ta, vậy chàng và ta có duyên với nhau.” Nữ tử cười khẽ, quay người đi.

“Xin hỏi cô nương là?” Doãn Lễ không biết vì sao bỗng nhiên hôm nay mình lại nói nhiều hơn bình thường.

Nữ tử ngoái đầu: “Ta là yêu tinh, không sợ ta ăn chàng sao?”

Ánh mắt màu xanh mê hoặc hồn phách con người, hai tay để móng dài như vuốt ưng giơ lên uy hiếp.

Doãn Lễ không sợ, vén áo bào, ngồi xuống đất: “Nếu yêu hướng thiện, không khác con người, nếu người độc ác, không xứng làm người.”

“Lần đầu tiên trong trăm năm nay nghe thấy tư tưởng như vậy, ta thích.” Nữ tử quay lại, ngồi xuống cạnh Doãn Lễ.

“Chàng là người đầu tiên thấy ta, cũng là người đầu tiên cười với ta.” Nữ tử nhìn Doãn Lễ, trầm ngâm rồi hỏi: “Chàng tên là gì?”

“Vân Ly.” Doãn Lễ giấu tên thật, chỉ vì không muốn đẩy lên phong ba.

“Là Vân trong mây mù, Ly trong biệt ly sao?” Nữ tử liếc mắt.

“Phải.” Doãn Lễ gật đầu.

“Tên của chàng không may mắn, ngụ ý chia lìa, không tốt không tốt.” Thần sắc nữ tử nghiêm túc, càng có vẻ đáng yêu.

Doãn Lễ cười: “Vậy tên của nàng là gì?”

Nữ tử cầm tay Doãn Lễ, viết trong lòng bàn tay hắn: ‘Lê Huân’.

“Lê Huân?” Doãn Lễ đoán thử.

Nữ tử thỏa mãn, vui mừng gật đầu.

“Vì sao không trực tiếp nói ra?”

“Không ai biết tên của yêu, cũng không ai dám, lâu dần, ta chỉ nhớ cách viết, nhưng lại quên gọi như thế nào rồi.”

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt trông nghiêng của nữ tử, lúc này Doãn Lễ dường như cảm giác được sự tịch mịch của nàng.

“Lê Huân, màu trắng thuần khiết nhất thế gian, sương khói ẩm áp lượn lờ, tên này nghe rất êm tai.”

“Cảm ơn chàng.” Nữ tử cười rất vui sướng, nhưng hình như nhớ ra điều gì, vội vàng đứng lên.

“Vân Ly, hôm nay ta cứu chàng, chàng phải báo đáp. Hai ngày sau, chàng đến đây, mang cho ta một bó hoa thơm nước được không?” Thực ra nữ tử không cần hẳn báo đáp, chẳng qua muốn gặp lại hẳn nên viện cớ mà thôi.

“Được.” Doãn Lễ vốn ngày ngày rảnh rỗi, lập tức đồng ý.

“Chàng đáp ứng rồi thì không được đổi ý, nếu chàng không đến, ta sẽ ăn thịt chàng.” Nét cười của nữ tử muốn giấu cũng không giấu được, chớp mắt đã biến mất.

Hai ngày sau, Doãn Lễ quả thực cầm một bó hoa lan vào khe suối khúc khuỷu trong núi, nữ tử kia chưa đến, Doãn Lễ bèn đứng dưới tàng cây lẳng lặng chờ.

Hai mắt bỗng tối đen, mắt Doãn Lễ bị bịt kín, mùi hoa thanh tân thoảng qua.

Khóe miệng Doãn Lễ cong lên: “Lê Huân, nàng đã đến rồi.”

“Chơi không vui, chàng vừa đoán đã trúng.” Lê Huân bỏ hai tay ra, đi đến trước mặt Doãn Lễ.

Doãn Lễ đưa bó U Lan cho nàng, Lê Huân ngửi nói: “Sao hoa này lại không có mùi.”

“Đây là hoa U Lan, mùi hương thanh khiết có thể tẩy cả dơ bẩn, giữa chốn tăm tối vẫn ngát mùi hương, sao lại không có mùi được.” Doãn Lễ cũng lại gần, ngửi thấy mùi hoa tỏa ra bốn phía, rõ ràng thơm ngào ngạt.

Nhìn bộ dạng của Doãn Lễ, Lê Huân không nhịn được bật cười: “Chẳng lẽ chàng không biết yêu không có cảm giác ư?”

“Không có cảm giác?”

“Không nhận ra sự vật, không có cảm giác gì, ngay cả nhìn cũng chỉ thấy một màu tối tăm.” Lê Huân cầm bó hoa lan, đặt trước mũi hít nhẹ nhẹ, con mắt màu xanh nhìn về phía Doãn Lễ: “Đây là bi ai của yêu.”

“Ta vốn tưởng rằng yêu tộc tu luyện, trăm độc bất xâm, đáng ra nên trường mệnh vạn năm.” Doãn Lễ than tiếc, nữ tử tinh nghịch như thế nhưng lại không cảm giác được gì trên cõi đời này.

“Bởi thế nên ta mới muốn trở thành người, cảm nhận những điều ta chưa từng trải nghiệm.” Lê Huân khát khao.

“Cuộc sống của con người có lẽ cũng chẳng tốt đẹp đến thế.” Doãn Lễ đã từng trải qua sự đắng cay của thế gian, không muốn nàng biết được nỗi bất lực và thống khổ của con người.

“Nhưng mà, chưa từng biết chẳng phải còn nhàm chán hơn sao.” Cặp mắt xanh sẫm sáng rực lên như sao như lửa, Lê Huân dang hai tay, chân xoay tròn, mở miệng: “Ta muốn được ngửi mùi hoa, cảm nhận được mùi vị, thấy ánh mặt trời.”

Gió nhẹ mơn trớn mái tóc dài của nàng, làn váy lay động, cánh hoa tung bay, Doãn Lễ nhìn Lê Huân như vậy, trong lòng không hiểu sao cảm thấy thương xót.

“Sao nàng không tới thăm nhân gian, nếu thế gian không tốt đẹp ẩm áp như nàng đã nghĩ, vậy nàng có thể trở về, lại tu luyện.” Doãn Lễ gợi ý cho Lê Huân.

Lê Huân dừng bước chân xoay tròn, ngừng lại nhìn Doãn Lễ hỏi: “Thật sự có thể chứ, ta có thể tới nhân gian?”

“Có gì là không thể, chẳng lẽ nàng không ra khỏi dãy núi này được sao?”

“Có thể ra ngoài, nhưng mà...” Cặp mắt xanh lam linh động của Lê Huân đảo qua, nói tiếp: “Chàng có thể cho ta mượn một giọt máu không?”

“Nhắc tay chi lao.” Doãn Lễ nhặt một hòn đá cứng lên, rạch giữa lòng bàn tay, máu đỏ tươi nhỏ xuống theo đường chỉ tay.

Lê Huân chớp mắt đã tới bên, lấy tay hứng máu, máu tươi đỏ như mực đặc thấm vào làn da của Lê Huân, sau đó nàng làm lành vết thương của Doãn Lễ.

Nàng nhìn hai tay của mình, nắm lại rồi buông ra, nở nụ cười lộ hàm răng trắng tinh, sáng lạn như ráng mây trời.

“Máu tươi của nhân loại thần kỳ thật, chẳng trách lại có loại yêu chuyên hút máu người.” Lê Huân thì thào tự nói, nàng vui vẻ cầm tay Doãn Lễ hỏi: “Có phải cơ thể ta trở nên chân thật hơn không?”

Doãn Lễ còn chưa hiểu rõ, cầm lại bàn tay của Lê Huân, nhiệt độ hơi man mát không còn là hư ảo nữa.

“Như vậy sẽ không chỉ mình chàng nhìn thấy ta nữa, cảm ơn chàng, Vân Ly.” Lê Huân ôm chầm lấy Doãn Lễ như một đứa bé vui vẻ, để mặt mình cọ lên mặt Doãn Lễ.

Doãn Lễ không biết vì sao bản thân không đẩy Lê Huân ra, thân thể cứng đờ, trong lòng nghĩ tính cách nàng chỉ như một đứa trẻ.

Đến cuối hoàng hôn, Doãn Lễ dẫn Lê Huân về nhà, đối mặt với mọi thứ mới mẻ, Lê Huân đều cảm thấy vô cùng hứng thú.

Đình viện vùng sông nước Giang Nam, những mảnh ngói sứ đã phủ bụi hiện ra đường cong dịu dàng tao nhã, cánh cửa sổ vách ngăn nhìn xuyên thấu, chạm trổ hoa chim trùng điệp, giữa hành lang gấp khúc buộc màn lụa, hải đường nở rộ, hạc xanh bài trí, sân nhà vuông vắn, sào trúc dựng thẳng, thật ứng với câu nhĩ thi ‘nhất cầm kì thượng nhàn, sổ trúc song ngoại bích’.[2]

Mặc dù không trang hoàng hoa lệ, nhưng khí khái tĩnh lặng và tao nhã này người ngoài muốn học theo cũng không được.

“Gia, đây là?” A Tấn thân là tổng quản, thấy nữ tử đi theo Tổng Lễ mà suýt chút nữa rút cả cảm.

“Đây là người ta đưa về, người không cần hoảng hốt.” Doãn Lễ vỗ vai A Tấn, dí dỏm đùa.

Hiếm khi thấy Doãn Lễ nói giỡn thoải mái như vậy, nghĩ rằng vị cô nương này chắc chắn có chỗ hơn người, A Tấn cũng tỏ thái độ cung kính.

“Lê Huân, đây là A Tấn, về sau nàng có cần gì, đến hỏi y là được.” Doãn Lễ giới thiệu cho Lê Huân.

“A Tấn, ta tên là Lê Huân, về sau chúng ta sẽ là bằng hữu.” Lê Huân cười ngọt ngào, ấm áp như gió xuân, khiến A Tấn cảm thấy dễ chịu, nhưng cũng không dám quên quy củ, kính cẩn đáp: “Tiểu thư Lê Huân là bằng hữu của gia, là chủ tử, A Tấn là người hầu, tôn ti khác biệt, A Tấn sao có thể trở thành bằng hữu của tiểu thư.”

Lê Huân không hiểu lễ nghi của con người, chỉ có thể kéo tay áo Doãn Lễ hỏi: “Vân Ly, chủ tử là gì, người hầu là gì?”

Doãn Lễ không giải thích cho Lê Huân, quay sang nói với A Tấn: “Người cứ thuận theo nàng đi, nàng không phải loại người bị vậy bấn chốn nhân gian, không hiểu mấy chuyện này.”

Nghe Doãn Lễ nói vậy, A Tấn cũng không chối từ nữa, y thấy nữ tử này không giống tiểu thư được nuông chiều trong bốn bức tường, cũng không giống các vị phi tần hay đấu đá trong cung, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy thân thiết và đơn giản, không ranh thế sự, chẳng trách gia lại đưa nàng về nhà, ở chung với một nữ tử tốt như vậy khiến cho tâm tưởng con người ta cũng có thể trở nên trong sáng nhân nhĩ hơn.

Vậy là kết thúc ngày đầu tiên Lê Huân tới nhân gian, ngày đến trăng tan, Doãn Lễ muôn thuở như một dãy từ sớm tinh mơ, đi dạo hai vòng quanh đình viện, ăn xong bữa sáng, không thấy Lê Huân, cho rằng tiểu cô

nương ra ngoài chơi đùa, bèn an vị dưới một tàng cây, pha một ấm trà xanh, tay cầm sách cổ, chăm chú đọc.

Một cơn gió ẩm thổi qua, lật trang sách, đưa mùi hoa, một chiếc lá rơi xuống vai Doãn Lễ, hắn không để tâm tới, nhưng chỉ một chốc sau lại có ba chiếc lá rơi xuống chính giữa trang giấy, Doãn Lễ phất lá cây đi, thầm nghĩ giờ không phải mùa thu, sao lá cây lại rụng nhiều vậy.

Ngẩng đầu lên, chợt trông thấy một nữ tử ngồi trên thân cây cũng đang nhìn hắn, hai bên đối diện nhau đều mang theo ý cười, nữ tử mặc quần áo sắc vàng nhạt nhảy xuống, cầm lá cây trong tay đặt lên bàn, nhìn nam tử nhạt như gió mát kia nói: “Cuộc sống của chàng không khỏi quá tiên phong đạo cốt rồi, e rằng thần tiên trên trời cũng chẳng thanh nhàn như chàng.”

Doãn Lễ cầm chén sứ, khê thổi nước trà xanh, hỏi: “Sao nàng không ra ngoài chơi?”

Lê Huân ngồi xuống, đoan trang cầm một chiếc chén sứ khác: “Vốn định đi cùng chàng, nhưng chàng rất lười, đến xuất môn cũng không muốn.”

“Bất luận cái đẹp hay cái xấu ta hầu như đã xem hết, trải nghiệm hết rồi, không cần xuất môn nữa.” Doãn Lễ nhấp ngụm trà, quả nhiên ngọt mà không gắt, cực phẩm trong các loại trà.

Lê Huân không tranh luận, hai tay chống cằm, con mắt xanh lam nhìn cây cổ thụ bên bàn đá, cẩn thận đánh giá: “Cây lê này có phải đã lâu rồi không trở hoa không?”

“Từ lúc ta tới đã không thấy ra hoa.” Doãn Lễ nhìn sách, đáp.

“Chắc chắn dưới gốc cây chôn thứ gì đó, mới khiến rễ cây không thể hấp thu khí đất, không thể nở hoa.” Lê Huân khẳng định.

Doãn Lễ đặt sách xuống nhìn tán cây: “Sao nàng lại biết?”

Lê Huân không đáp lời Doãn Lễ, hai ngón tay cách không chỉ vào phần rễ cây lộ thiên, ánh sáng xanh nhạt hiện lên giữa lòng bàn tay, năm ngón tay khê móc lên, một cái bình dính bùn đất chui ra khỏi mặt đất.

“Bởi vì, đây là sự thật.” Lê Huân đắc ý nói với Doãn Lễ.

Hóa ra dưới tàng cây có chôn một cái bình, Doãn Lễ tiến lên xem xét, Lê Huân bóc lớp giấy dầu bọc kín bên ngoài, bỗng thấy một phong thư không đề tên.

Doãn Lễ chưa kịp ngăn cản, Lê Huân đã mở thư ra, trên trang giấy hơi ố vàng chỉ viết hai câu. Một câu là ‘Bình sinh chưa từng tương tư, vừa mới hiểu tương tư, đã quay quắt vì tương tư’,[3] một câu khác là ‘tình kiếp cả đời, chỉ mong người gỡ’.

Doãn Lễ thấy thế khó tránh khỏi thương cảm, xúc động khê niệm: “Bình sinh chưa từng tương tư, vừa mới hiểu tương tư, đã quay quắt vì tương tư.”

“Ý là sao?” Lê Huân nghiêng đầu nhìn Doãn Lễ.

“Ta vốn không biết thế nào là tương tư, nay vừa biết, đã bị nỗi khổ tương tư giày vò.” Doãn Lễ lắc đầu, thở dài: “Đáng sợ nhất là tương tư.”

“Tương tư là thú dữ lũ lớn hay sao? Ai cũng sợ nó ư?” Lê Huân giải thích sai lời Doãn Lễ, quả thực là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, nhưng lời này lại khiến Doãn Lễ khuây khỏa: “Đúng vậy, tương tư rất đáng sợ, cho nên tuyệt đối không được đụng phải tương tư.”

Lê Huân nửa hiểu nửa không, nhìn cái bình: “Bình này đựng Lê Hoa Nhưỡng, chắc đã được người ta chôn từ rất lâu rồi, chuyện hôm nay chớ để ngày mai, ta mở nó ra nhé, ta còn chưa bao giờ uống rượu Lê Hoa Nhưỡng.”

“Thế e là không tốt.” Doãn Lễ biết vật này gửi gắm nỗi tương tư, sao có thể đụng vào.

“Người kia chắc chắn không chờ được người mình muốn chờ nên mới chôn thư và bình rượu ở đây, hôm nay đào được lên coi là duyên phận, cố gì phải cô phụ?”

“Nàng không nếm được mùi vị, chỉ mình ta thưởng thức được rượu ủ đã trăm năm hoặc ngàn năm trước, chẳng phải phí hoài rồi.” Doãn Lễ cảm thấy Lê Huân nói cũng có lý, nhưng Lê Huân không có vị giác, tự rót tự uống khó tránh khỏi cô đơn.

Lê Huân ngẫm nghĩ rồi đáp: “Cũng phải, chi bằng cứ cất đi đã, chờ sau này ta thành người sẽ cùng chàng uống.”

Hai người nhất trí, Doãn Lễ gọi người hầu, để bình rượu vào nơi mát mẻ.

[1] Hoàng oanh, ngọc võ: Hình dung âm thanh trong trẻo.

[2] Câu thơ khen ngợi nghệ thuật làm cửa sổ của vườn nhà cổ điển vùng Tô Châu.

[3] Nguyên văn là: “Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư.” Trích trong “Thiền cung khúc – Xuân Tình”.

2. Chương 2: Bò Đề

Có một ngày, Lê Huân và Doãn Lễ ngồi dưới tàng cây lê, Doãn Lễ đọc sách, Lê Huân ngắm cây, mong ngắm hoa lê nở rộ, đến lúc đó nhất định sẽ ngát hương khắp vườn.

Lê Huân nhìn quyển sách cổ trong tay Doãn Lễ, hỏi: “Vân Ly, chàng thích thảo nguyên phải không?”

Doãn Lễ ngược lên, trong mắt ẩn chứa vẻ kinh ngạc.

“Cỏ thơm hữu tình giữ chân ngựa, mây lành vô cơ giấu lâu son.”[1] Lê Huân gật gù đắc ý niệm ra câu thơ trong quyển sách hần đọc hàng ngày.

“Quả thực ta rất thích thảo nguyên, hồi trẻ từng tới đó một lần, phong cảnh đẹp không sao tả xiết.” Doãn Lễ nhớ lại quá khứ, hần từng du lãm khắp nơi, tiêu sái nửa đời người.

Lê Huân thấy vẻ mặt hồi tưởng của Doãn Lễ, liền kéo tay hần nói: “Ta cũng muốn đi ngắm cảnh, cùng đi đi.”

“Thảo nguyên cách xa như thế, đi làm sao được?”

“Tất nhiên là ta có cách.” Lê Huân giơ ngón tay chạm vào trán Doãn Lễ, nhắm mắt lại, miệng niệm linh chú, Doãn Lễ chợt cảm thấy sự vật xung quanh thiên hồi bách chuyển, ào ạt trôi qua, chẳng mấy chốc, bọn họ đã ở thảo nguyên.

Là thảo nguyên bát ngát vô tận, nghìn dặm xanh mướt, trải dài cùng thiên không, cho đến khi đất trời giao nhau.

Doãn Lễ choáng váng nhìn khung cảnh trước mắt, không ngờ sinh thời mình vẫn có thể thấy lại thảo nguyên bao la khôn cùng một lần nữa.

Lê Huân dắt Doãn Lễ, rảo bước tới gần đàn gia súc, gió thổi tới âm thanh đinh đàng như chuông bạc từ giữa đàn gia súc, đó chính là tiếng trang sức bạc nơi gốc áo rủ của nhóm mục nữ.

Dưới sự năn nỉ dai dẳng của Lê Huân, cuối cùng mục nhân cũng chịu bán hai con ngựa hoang vừa bắt được.

Hai người cưỡi ngựa, Lê Huân nhanh nhẩu hưng phấn lập tức nhảy lên, có điều con ngựa hoang bồm đên kia dường như không muốn tiếp nhận, cứ di chuyển vòng quanh, thi thoảng còn nhảy lông lên, hần không thể hất cẳng kẻ đang cưỡi trên lưng nó xuống.

Lê Huân giữ chặt dây cương, có phần lúng túng nhìn Doãn Lễ, ánh mắt thăm thương da diết.

Doãn Lễ hết cách, nghiêng người giữ lấy dây cương, cũng nhảy lên hắc mã, vòng qua tay Lê Huân kéo dây cương, kẹp chặt bụng ngựa, chỉ vài động tác đã khiến hắc mã ngoan ngoãn quy thuận.

Lê Huân quay đầu nhìn Doãn Lễ: “Chàng còn lợi hại hơn yêu quái, ngay cả ta cũng không thuần phục được con ngựa này.”

Doãn Lễ xuống ngựa, nói: “Ngựa hoang cương liệt, nếu không thể lập tức khống chế nó, nó sẽ hất nạng xuống.”

Hắn vỗ vỗ bờm con ngựa lớn của chính mình. Từ nhỏ Doãn Lễ đã biết cưỡi ngựa, dù không thể so với dũng sĩ, nhưng cũng có thể coi là hảo thủ số một số hai.

Doãn Lễ dạy Lê Huân khoảng vài canh giờ, Lê Huân học được phân nửa đã muốn đưa ngựa với Doãn Lễ, lấy sông tuyết làm điểm cuối, hai người vung roi, rong ruổi giữa chốn núi tuyết cỏ xanh.

Bởi vì xóc nảy, búi tóc của Lê Huân tuột lỏng, mái tóc dài đen tuyền tung bay trong gió, như một bức tranh động lòng người.

Kết quả đua ngựa đương nhiên là Doãn Lễ thắng, nhưng không ai để ý thắng thua, đời này chỉ cầu vui vẻ mà thôi.

Trên đồng nội trải thảm cỏ cắt ngang một con sông hẹp, trải mình dưới ánh mặt trời, từ xa nhìn lại, sóng gợn lăn tăn, miên man ngàn dặm.

Lê Huân khó tránh khỏi động tâm, nạng gạt tóc sang một bên, cởi giày, bàn chân nhỏ nhắn như ngọc điểm nhẹ xuống mặt nước, cặp mắt xanh lúng liếng, môi mọng cong lên thập phần đáng yêu, mũi chân vẩy bọt nước, thấy không đủ bèn nhúng cả hai chân vào trong nước, nước sông không sâu nhưng lạnh buốt, chỉ cao tới cẳng chân, Lê Huân kéo vẩy nô nghịch.

Doãn Lễ cũng thả hai con ngựa hoang đi nơi khác, nằm xuống thảnh thơi bên bờ sông, hai tay gối sau đầu, ngắm nhìn thiên không tĩnh lặng không tiếng động, mênh mông bao la, băng lãng hòa vào mây trắng.

Đám hoa đại rực rỡ ướt sương có chút vị thanh tân độc hữu của bùn đất, tiếng cười lạnh lạnh dễ nghe lọt vào tai, khép hờ hai mắt, trong đầu hiện lên bộ dáng không sầu không lo khi còn trẻ, đã bao lâu rồi không trải qua thời giờ yên tĩnh thanh bình như thế này. Trong không gian này, Doãn Lễ từ bỏ tất cả sở hữu.

Không bao lâu sau, Lê Huân chơi chán, đi lên bờ chợt phát hiện Doãn Lễ lười nhác nằm trên mặt đất, rón rén đến cạnh người hắn, ngồi quỳ xuống, Lê Huân dựa vào ngực Doãn Lễ, nghe tiếng rung động trong lồng ngực, đó là tim, tim đang đập.

Lê Huân nằm trên người Doãn Lễ, Doãn Lễ cũng không có phản ứng gì, khi hắn biết yêu tộc đều thân mật như vậy với người mình tin cậy, hắn liền coi Lê Huân như một đứa trẻ, để Lê Huân dựa dẫm.

Lê Huân ngắm nghía mái tóc của mình, hỏi: “Vân Ly, bầu trời có màu gì?”

“Nhân gian bốn mùa, sắc trời, xuân sáng, hạ biếc, thu trong, đông xám. Sắc nước, xuân lục, hạ biếc, thu xanh, đông đen.” Doãn Lễ chậm rãi đáp.

Âm thanh trầm ấm khiến con người màu xanh lam dần khép lại, muốn thông qua trái tim Doãn Lễ mà thể nghiệm.

“Cảnh xuân, sương mù khói tỏa, nước như nhuộm lam, sắc núi non xanh. Cảnh hạ, cổ mộc che trời, nước biếc lặng sóng. Cảnh thu, trời soi sắc nước, cây cối tĩnh mịch. Cảnh đông có tuyết, thuyền cá neo bờ, nước cạn cát phẳng.”

Từng câu từng chữ đều khiến cảnh sắc tối đen trước mắt Lê Huân hiện lên sắc thái rực rỡ, yêu quái vốn vô tâm, nay nàng lại có thể thấy, xuyên thấu qua trái tim Doãn Lễ, thấy rõ xuân tàn mướt, mây tàn nhuộm màu tím lợt lạt.

Hoa cỏ lay động, gió mát đưa hương, Lê Huân dường như bắt được cái gì, nàng mở hai mắt, lông mi màu bạc khẽ chớp, đồng tử xanh lam trở nên sâu thẳm, không biết vì sao, lúc này Lê Huân có thể cảm giác được một chút.

Lê Huân nắm tay Doãn Lễ, mơ hồ nhận thấy nó tỏa nhiệt, ấm áp, nàng lập tức đứng lên, cặp mắt quét qua cảnh vật chung quanh.

“Đây là màu xanh.” Lê Huân nhìn chăm chăm thăm cỏ dưới chân, bản thân nói.

Doãn Lễ thấy Lê Huân khác thường, vội hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

Lê Huân ngẩng đầu, nhìn tia nắng xuyên qua tầng mây, ánh sáng màu vàng rọi thẳng khiến hai mắt của Lê Huân phải sụp xuống, nhìn thảo nguyên bát ngát mênh mông, Lê Huân quả thực không thể tin được, nàng lại có thể cảm giác được sức sống tràn trề của ánh sáng, tuy chỉ mỏng manh, nhưng thật khiến cho người ta sửng sốt.

Nàng quay đầu nhìn Doãn Lễ, rồi tiến lên ngửi hương vị trên người Doãn Lễ, là mùi cỏ cây thanh lãnh.

“Mắt của chàng màu đen, có phải không?” Lê Huân nhìn chăm chú vào mắt Doãn Lễ như muốn đi sâu vào trong lòng hắn.

“Nàng có thể thấy được?”

Lê Huân gật đầu, nói: “Chỉ cảm thấy một chút, nhưng đã tốt lắm rồi.”

Nàng cọ cọ lên mặt Doãn Lễ: “Nhất định là vì chàng, chàng là quý nhân trời định của ta, có thể gặp được chàng quả thực là phúc khí của ta.”

Doãn Lễ mặc cho tiểu nha đầu làm nũng cảm tạ, cúi mắt thấy đôi chân ngọc giữa cỏ xanh, suy ngẫm rồi rút chuỗi ngọc thắt bên hông xuống, từ trong đó lấy ra một dây đeo khắc hoa sen ngọc trắng, nói: “Đây là dây phụ thân ta tặng mẫu thân, mẫu thân không thích đeo vòng chân, liền đưa cho ta, đã nhiều năm ta không lấy ra, hôm nay coi như duyên phận đến, tặng vật này cho nàng.”

Lê Huân nhìn đóa hoa chạm khắc tinh xảo trên xích ngọc, vô cùng yêu thích, nhưng không biết có nên nhận hay không, mẫu thân từng nói không thể nhận thứ người khác tặng, sợ tương lai không dễ đáp lễ.

Doãn Lễ thấy Lê Huân không đáp, tự ý cầm bàn chân nhỏ nhắn, buộc dây xích vào, hoa văn sen trắng chạm khắc tao nhã độc đáo, làm nền cho cổ chân trắng nhỏ của Lê Huân càng thêm xinh đẹp mềm mại.

“Trông đẹp lắm.” Doãn Lễ nhận xét.

“Thật sao?” Lê Huân nhắc chân lên lắc lắc xích ngọc, thời điểm đó hoa khắc tựa như thật sự nở rộ, vô cùng mỹ lệ.

Hai người chơi đến gần nửa đêm mới về nhà, A Tấn luôn đứng canh ngoài cửa rốt cục cũng thấy Doãn Lễ và Lê Huân.

“Gia, Lê Huân cô nương làm sao vậy?” A Tấn nghênh tiếp thấy Doãn Lễ ôm Lê Huân vào ngực, còn tưởng xảy ra chuyện gì.

“Nha đầu nghịch ngợm đùa nước ở bờ sông, không cẩn thận để hài bị nước cuốn trôi rồi.” Doãn Lễ bắt đắc dĩ cũng chỉ đành ôm nàng về.

A Tấn vụng trộm nở nụ cười, thấy Lê Huân nhảy xuống khỏi vòng tay Doãn Lễ, vội vàng hỏi y: “Có phải hoa lê trong vườn nở rồi không?”

“Sao cô nương lại biết, cũng chẳng hiểu sao hôm nay hoa lê lại nở.” A Tấn còn chưa nói xong, Lê Huân đã chân trần chạy vào trong.

Doãn Lễ theo sau nàng, nhắc: “Chậm một chút.” Lại quay đầu dặn A Tấn: “Hôm nay không cần bữa tối, người nghỉ ngơi sớm một chút.”

Đợi Doãn Lễ vào sân, cây lê đã trở bông từ lâu, từng khóm từng tầng, như gấm hoa trải khắp trời, dưới ánh trăng nhu hòa, như tuyết như ngọc, trắng ngần không gian.

Dưới cây lê có một người, tóc trắng chạm gối, mắt ngọc xanh biếc, mi dài vút cong, môi đỏ mọng nước, cánh tay áo màu ngọc rủ xuống bờ vai thon gầy, thân khoác lụa mỏng bằng lăng như khói, nhuốm sắc tuyết lệ như lê hoa chớm nở, hoàn toàn không vương chút dơ bẩn nơi thế tục.

“Nàng là hoa yêu?” Tuy Doãn Lễ vẫn chỉ nghi vấn, nhưng trong lòng lại khẳng định, tất nhiên lần trước Lê Huân hiểu biết sinh trưởng của cây lê, hắn đã đoán được.

“Trông ta như vậy, chàng có sợ hãi không?” Lê Huân dè dặt hỏi hần, con mắt xanh lam nhìn Doãn Lễ, sợ gương mặt Doãn Lễ sẽ hiện ra nét hoảng sợ.

“Ta vốn đã biết nàng không phải người, nay chỉ cảm thấy nàng còn yêu mỹ bất phàm hơn nữ tử trần gian.” Doãn Lễ nói xong, Lê Huân khẽ cất tiếng cười.

Lê Huân đi đến trước mặt Doãn Lễ, hai tay vịn lên vai hần, nhẹ chạm lên môi hần, chỉ thoáng qua như chuồn chuồn lướt nước rồi lập tức lùi ra: “Ta thích chàng, chúng ta thành thân đi.”

Cặp mắt Doãn Lễ vẫn phẳng lặng như nước: “Kiếp này tâm ta lạnh tới chết, quyết không cưới vợ, thật sự không muốn cô phụ nàng.”

Nghe vậy, Lê Huân cười thở dài: “Hóa ra thích không phải chuyện một người, lưỡng tình tương duyệt, nay ta đã hiểu được, đáng thương cho ta lần đầu thích người khác lại lập tức chấm dứt.”

Nàng nhìn cánh hoa trên cây bay lượn, vươn tay đón được một đóa hoa lê chưa kịp bung nở đã rời cành, đưa tay lên ngửi rồi nói: “Chàng cho ta mượn bàn tay một chút.”

Doãn Lễ nghe lời, mở tay ra, lúc này Lê Huân thả hoa lê vào giữa tay hai người, ngón tay nàng nắm chặt bàn tay Doãn Lễ, dường như muốn đưa hoa lê thâm nhập vào lòng hần.

Ánh sáng xanh lam lóe lên giữa lòng bàn tay, chỉ chốc lát đã tiêu tan, Lê Huân buông tay: “Đợi đến ngày chàng thích ta, tên của ta sẽ xuất hiện trong lòng bàn tay chàng.”

Doãn Lễ nhìn hai chữ Lê Huân trong tay dần dần mất đi ánh sáng, cho tới khi trở về như cũ.

Lê Huân nhảy lên cây lê, bình yên tựa vào cành cao nghỉ ngơi, bắt đầu lơ mơ hiểu ra ‘tình kiếp cả đời, chỉ mong người gỡ’ là có ý gì.

[1] Trích trong bài “Miên Cốc hồi ký Thái thị côn trọng” của La Ẩn thời Đường. Câu thơ miêu tả cảnh đẹp hấp dẫn của Cẩm Giang, đồng thời thể hiện tình cảm lưu luyến của thi nhân đối với phong cảnh nhân tình Cẩm Giang.

3. Chương 3: Lưu Niên

Bởi vì Lê Huân có được chút cảm giác, nên một ngày nàng đi theo Doãn Lễ tới Vu Tinh các mua rượu anh đào mà Doãn Lễ Thích uống, chờ đến chạng vạng, Doãn Lễ gọi vài món ăn chuẩn bị dùng bữa tại đây.

Ngó sen chua ngọt, cá kho tương, sò huyết nướng, đậu phụ hạnh nhân, canh cá bạc, ăn cháo bạch yến, uống tất nhiên phải chọn trà Long Tĩnh Tây Hồ, ông chủ biết Doãn Lễ là khách quen còn tặng thêm hai món điểm tâm là chè sữa chưng đường và nhân hạt thông.

Đồ ăn đều được dọn lên, hương sắc đầy đủ, chỉ khổ cho Lê Huân, nàng vốn là yêu tộc hấp thụ thiên địa linh khí chứ không cần ăn uống, chưa từng đụng tới đũa, việc phải ăn thế nào thật khiến nàng nhức đầu.

Doãn Lễ kiên nhẫn dạy, nhưng Lê Huân vẫn không làm được, muốn thay đổi thói quen mấy trăm năm đâu phải chuyện ngày một ngày hai.

‘Cách’ một tiếng, đũa lại rơi xuống bàn, bất luận thế nào, ngón tay cũng không chịu phối hợp, Lê Huân tức giận chỉ nhìn được chứ không ăn được.

Doãn Lễ gọi người đổi đôi khác, đưa tay dạy nàng: “Ngón cái, ngón trỏ chụm vào ngón giữa, ba ngón kẹp lấy một chiếc đũa, đầu ngón cái và ngón áp út kẹp lấy chiếc kia, khi gấp đôi, ngón trỏ và ngón giữa co vào trong, để cho chiếc đũa thứ nhất ép vào chiếc đũa thứ hai, kẹp lấy đồ ăn.”

Doãn Lễ làm mẫu gấp một miếng thịt bò, rất chắc chắn vững vàng, nhưng Lê Huân lại lông ngóng run tay, miếng cá bắt hạnh còn chưa kịp vào miệng đã rơi xuống bát, muốn gấp tiếp phải thao tác lại từ đầu. Doãn

Lễ thấy Lê Huân có vẻ âm ỉ, không đành lòng nên đưa miếng cá trong bát của mình vào miệng Lê Huân, còn gọi tiểu nhị đưa thìa đến, đặt vào bát Lê Huân nói: “Thôi nàng cứ dùng thìa ăn đi, tiện hơn.”

Lê Huân vừa nhắm nháp miếng cá thơm ngon mềm ngọt vừa thỏa mãn gặt đầu, còn với Doãn Lễ, bữa cơm này thật vất vả.

“Lê Huân, bên miệng nàng có dính sữa chưng đường.” Doãn Lễ nhìn lớp đường trắng trên viền môi nàng, nhắc nhở.

“Ở chỗ nào?” Lúc này không có gương, cũng không biết Doãn Lễ chỉ bên nào, thế nên Lê Huân chùi sao cũng không sạch.

Nha đầu không biết tự lo này, Doãn Lễ thầm than, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau vết dính trên khóe môi nàng.

Thanh toán xong, Doãn Lễ cùng Lê Huân dạo chơi trên đường, Lê Huân mua một ít đồ chơi, lúc nàng quay người lại, Doãn Lễ bỗng nhiên biến mất.

Lê Huân sử dụng yêu pháp, giữa đám người nhốn nháo tìm kiếm bóng dáng của Doãn Lễ, chợt nghe một tiếng cười kiều mỵ của nữ tử truyền đến, cùng chung một tộc, Lê Huân cảm thấy không ổn.

Tiến tới ngã tư đường, nàng bắt gặp Doãn Lễ đang nắm tay một nữ tử, thân hình phiêu hốt.

“Định mang chàng đi đâu.” Lê Huân tiến lên giữ vai nữ tử kia, quả nhiên yêu phí tràn ra bốn phía.

“Huyền Nhi...” Doãn Lễ như thể mất hồn, hai mắt vô thần nhìn nàng kia.

Lê Huân không nhiều lời với nàng ta, kéo Doãn Lễ chạy vào ngõ nhỏ, định giúp hắn hóa giải yêu thuật, ai ngờ nàng kia lại đuổi theo, bộ dạng điệu ngoan đã biến mất, mi trắng muốt, mắt như máu, móng đỏ rực, một thân áo son bay vút lên, muốn lấy tính mạng của Doãn Lễ.

Tất nhiên Lê Huân không để cho người khác tùy ý bắt nạt, cặp mắt xanh lam lóe hàn phong lạnh buốt, gót sen di hình hoán ảnh, nhanh như chớp móc lấy cổ tay nữ yêu, đập lên vách tường đầu chọi, lụa trắng và gấm đỏ hòa vào nhau.

Móng dài màu đỏ hung ác quét qua, vách tường lập tức bị năm ngón tay ấn vỡ, sát khí sắc bén bức bách ngày càng gần, Lê Huân đưa vai nhận một trảo của nữ yêu, nhưng nàng cũng thừa cơ bắt lấy mệnh môn của nữ yêu, năm ngón tay mảnh dẻ trảo vào nguyên đan của yêu tộc, chỉ cần nhẹ nhàng móc ra, nữ yêu sẽ hồn phi phách tán.

Thế nhưng nữ yêu không hề hoảng hốt, nở nụ cười xinh đẹp với Lê Huân rồi rời khỏi vòng kiềm chế của nàng, chớp mắt đã bay đi, Lê Huân cũng lướt gió đuổi theo.

Ra đến rừng cây ngoài thành, nữ yêu vừa rời ung dung ngắm nghía móng tay màu đỏ của mình, cất lên thanh âm quyến rũ lòng người: “Nếu hôm nay móng tay ta tẩm độc, muội đã không có cơ hội đứng ở đây rồi, muội muội.”

Lê Huân chữa lành vết thương trên vai rồi đáp: “Đa tạ ơn tha mạng của tỷ tỷ, nhưng bất kể thế nào tỷ cũng không thể động vào chàng.”

Môi đỏ nhếch lên, cặp mắt như máu dao động phong tình vạn chủng: “Hắn là long tử long tôn, nếu ta hút tinh nguyên của hắn, công lực tăng lên trăm năm còn là ít.”

“Chàng là người muội thích, tỷ không thể tổn thương chàng.” Lê Huân mắt lạnh như sương, ngăn cản nàng.

“Muội còn nhớ cha mẹ từng nói, loài người là giống loài vô tình nhất, tàn nhẫn nhất không?” Cặp mắt đỏ vẫn mỵ lệ như trước, có điều mái tóc bay loạn theo gió, rất có tư thế muốn đánh thêm một hồi.

“Tất nhiên muội vẫn nhớ rõ, nhưng chàng không như thế, mẫu thân cũng nói nếu đã thích hãy trải lòng đi yêu một lần, nay muội đã gặp được sao có thể buông tay.”

“Hắn không thích muội, muội muội gốc của ta ạ.” Nữ yêu nháy mắt đến trước mặt Lê Huân, nâng cằm nàng lên, giọng nói thông dong.

Lê Huân né mặt đi, quật cường đáp: “Muội thích chàng, đây là số mệnh của muội, cho dù chàng không thích muội, muội cũng chấp nhận.”

“Ôi.” Nữ yêu thở dài, dí tay lên đầu Lê Huân: “Ta không hiểu sao cha mẹ lại sinh ra nữ nhi như muội, nếu đổi là ta, sinh xong là vứt luôn, cần gì chờ đến hôm nay chọc ta tức giận.”

Lê Huân mỉm cười, nịnh nọt nói: “Nếu không phải chúng ta cách nhau gần ngàn năm tuổi, cha mẹ thấy tỷ muội thân thiết, hẳn sẽ vứt muội đi.”

“Hừ!” Nữ yêu liếc mắt nhìn Lê Huân: “Ta còn thắc mắc mấy ngày nay muội đi đâu, hóa ra rồi Lê sơn đến nhân gian, còn không mau đưa đá Thanh Phượng muội cất giữ cho ta, dù sao muội không tu hành thì cũng không cần, bằng không đợi ta đổi ý ăn thịt hảo ca ca của muội, lúc đó mới sáng mắt.”

“Vâng vâng vâng, tỷ tỷ quả nhiên trí tuệ.” Lê Huân cười hì hì dâng lên đá Thanh Phượng mình đã luyện trăm năm.

“VẬY còn được, nhưng có một điều ta phải nhắc nhở muội, tuyệt đối không được sa quá sâu vào lưới tình, yêu tộc không thể kết hợp với phàm nhân.” Nữ yêu vờ vờ hòn đá trong tay, khuyên nhủ muội muội duy nhất của mình, nhân thể hiểm ác không thể dùng chân tình.

“Muội biết rồi, tỷ tỷ đi nơi khác săn người đẹp đi.” Lê Huân giả bộ khắc ghi trong lòng.

“Nếu bị bắt nạt thì quay lại, nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ giúp muội báo thù.” Nữ yêu xoa đầu Lê Huân, xoay người rời đi.

Lê Huân nhìn vị tỷ tỷ từ nhỏ đã chăm sóc cho mình, vô cùng cảm khái.

Không biết vì sao, phụ thân cứu vĩ hồ lại ở cùng mẫu thân thụ yêu, sinh ra xích hồ linh lực mạnh mẽ, sau đó lại sinh ra Lê Huân mặc dù không mạnh nhưng linh tính rất cao, tuệ căn thâm hậu. Trong trí nhớ của Lê Huân, trăm năm trước phụ thân và mẫu thân cùng nhập luân hồi để độ thiên kiếp là tình kiếp, còn vị xích hồ tỷ tỷ này được cha mẹ đặt trông coi Lê Huân, cho đến khi nàng bình an lớn lên.

Bất kể thế nào, Lê Huân vẫn rất yêu thương và cảm kích vị tỷ tỷ này.

Trở lại con ngõ, Lê Huân không ngờ Doãn Lễ vẫn còn ở đó, Doãn Lễ vừa thấy Lê Huân đã vội giữ chặt tay nàng hỏi: “Nàng có bị thương không?”

“Chàng tỉnh rồi?” Lê Huân nhìn Doãn Lễ, vẻ mặt hẳn không còn ngỡ ngàng nữa, ánh mắt sáng ngời.

“Không biết vì sao tưởng như gặp lại cố nhân, đột nhiên tỉnh ra lại thấy nàng đánh nhau với một nữ tử áo đỏ, sau đó biến mất.” Doãn Lễ kể lại sự tình.

Lê Huân lại biết rõ từ trước: “Người đó là tỷ tỷ của ta, đùa cợt chàng một chút, chàng đừng giận.”

Doãn Lễ sao có thể không biết người nọ không phải nhân loại: “Nàng ấy buông tha cho ta, sao ta có thể giận dữ.”

Lê Huân chỉ cười không nói.

Doãn Lễ bảo: “Hôm nay là lễ Trung Thu, về nhà sẽ cho nàng nếm thử mùi vị bánh trung thu.”

Lê Huân theo sau Doãn Lễ bỗng dừng bước, ngược đầu lên thiên không nói: “Hôm nay chính là Trung Thu.”

Doãn Lễ quay đầu: “Mười lăm tháng tám, Trung Thu trăng tròn.”

“Chàng có thể đi cùng ta tới một nơi không?” Lê Huân nhớ tới việc gấp, hỏi Doãn Lễ.

“Ừ.” Doãn Lễ không hiểu sao nhưng vẫn đáp.

Hai người bước đi, tới tận dòng suối gấp khúc ở Lê sơn, Lê Huân nhìn ánh trăng dưới nước: “Chàng có thể cho ta trái tim chàng được không?”

“Được.” Doãn Lễ nhìn cây lê phía xa, hoa nở rộ, giống hoa lê ở nhà trở bóng trắng ngần như tuyết.

Lê Huân nghe câu trả lời lạnh nhạt không khỏi siết hai tay, mi tâm cau chặt: “Ta không nói giỡn với chàng, hôm nay trăng tròn âm thịnh, chỉ cần chàng nguyện ý cho ta tim của chàng, ta có thể thành người.”

Doãn Lễ sững sốt, sau đó mới ôn hòa cất tiếng: “Được.”

Lại là một câu ‘được’, Lê Huân bức bối: “Người không có tim sẽ chết, chàng không có gì vương bận ư?”

Doãn Lễ khoanh tay nhìn trăng tròn bị mây đen nơi chân trời che khuất, vân đạm phong khinh đáp: “Tàn niệm theo gió, không còn vương bận.”

Tay của Lê Huân sớm đã xuất ra ưng trảo, móng tay trắng ngần ôn nhu như một lưỡi dao sắc dễ dàng cắt qua y phục của Doãn Lễ, nàng cười khở: “Ngày đó cứu chàng, rốt cuộc là đúng hay sai?”

Móng tay đâm vào ngực, không phải rất đau, nhưng Doãn Lễ lại nghe thấy một giọng nói cay đắng.

Trong lòng bàn tay chàng thủy chung không có tên của ta.

Mơ màng phiêu diêu, thân thể bỗng bênh, Doãn Lễ cảm thấy mình đang du dương giữa mây mù, không lạnh cũng không nóng.

Khi mở hai mắt, đã thấy màn trướng màu xanh lá hải đường, nhìn quanh bốn phía chính là phòng ngủ của mình.

Hắn không chết sao?

Nên vui mừng, hay nên than tiếc đây.

Cánh tay rất nặng, vừa động một chút đã đánh thức người đang dựa vào mình.

Lê Huân tỉnh dậy nhìn thấy Doãn Lễ, bốn mắt giao nhau không nói lời nào.

Trước khi mất ý thức, Doãn Lễ cảm thấy còn vương bận với nụ cười của Lê Huân, sợ rằng sau khi mình chết đi không còn ai chăm sóc cho nữ tử thuần khiết ngây thơ này.

“Ta còn sống?” Cổ họng Doãn Lễ khô khốc, nhưng thanh âm vẫn nhẹ nhàng như trước.

“Ta sẽ không cho chàng chết.” Lê Huân rót chén nước cho Doãn Lễ.

Doãn Lễ uống xong ngụm nước mới phát hiện ra Lê Huân thay đổi: “Cặp mắt của nàng...”

Lê Huân mỉm cười: “Ta là người, mắt tất nhiên màu đen.”

“Lê Huân, nàng đã thành người?”

Lê Huân tựa vào ngực Doãn Lễ, lẳng lặng nói: “Tim của chàng đang đập trong thân thể ta, ta đưa nội đan vào thân thể chàng, cho dù chàng không còn gì vương bận, ta cũng muốn chàng cùng ta sống.”

Đến lúc này, Doãn Lễ không biết phải nói gì.

Lê Huân ngẩng mặt lên, dịu dàng nói: “Hoa lê đã trở bông, nhụy xanh non mềm, cánh hoa trắng muốt, chúng ta cùng nhau ra ngắm được không?”

Doãn Lễ chưa bao giờ cự tuyệt Lê Huân, tất nhiên khoác một tấm áo choàng nhung mịn, cùng Lê Huân ra ngoài.

Trong vườn, cây cao nhuộm trắng, trăm đóa hoa lê, cánh hoa theo gió bay lượn, giống như biển tuyết thấm hương, đẹp để an lành.

Lê Huân đứng dưới màn tuyết hoa bỗng nhiên quay đầu, khe nở nụ cười, tao nhã tuyết trần như tinh linh lê tuyết hạ phàm, hoa nở khuynh thành.

“Gia, cuối cùng ngài cũng tỉnh, nô tài còn tưởng ngài không qua khỏi, định ra đi cùng gia.” A Tấn thấy Doãn Lễ khỏe mạnh đứng trước hành lang, tay run run đánh rơi chén thuốc trên khay, quỳ xuống trước mặt Doãn Lễ khóc không thành tiếng.

Doãn Lễ muốn cười cũng không thể cười, vươn tay kéo A Tấn nói: “Đại nam nhân, người khóc cái gì!”

“Gia, ta đây là cao hứng, cao hứng.” A Tấn lau nước mắt, hỏi: “Ngài cảm thấy thế nào, có chỗ nào không thoải mái không, thôi ta cứ gọi đại phu đến khám cho ngài đi.”

A Tấn không đợi Doãn Lễ đáp lời đã vội vã ra ngoài mời đại phu.

“Như vậy rồi, chàng còn cảm thấy sống không có ý nghĩa sao?” Không phải cặp mắt xanh lam trong suốt, mà là ánh mắt đen láy thanh khiết như hồ lạnh đang nhìn Doãn Lễ.

Doãn Lễ mở hai tay, đón lấy ánh mặt trời nhàn nhạt ấm áp giữa trời quang, một cánh hoa nghịch ngợm bay vào lòng bàn tay hắn.

Nghĩ tới A Tấn kích động vừa rồi, nghĩ tới Lê Huân yêu cầu hắn cùng nàng sinh sống, bỗng nhiên hắn thông suốt, hóa ra còn sống, cũng rất tốt.

*

4. Chương 4: Mạch Thương

Khi xuân về hoa nở, hồ điệp dập dềnh, điểm mặc thành si.

“Bà cô của nô tài ơi, người mau mau xuống đi, nhờ ngài thì làm sao.” A Tấn đứng dưới tàng cây lo lắng cuống quýt, có điều người trên cây lại không nghe.

“Không sao, ta toàn ngủ trên cây.” Lê Huân nhẹ giọng đáp lời, chân lại đạp lên một cành cây.

A Tấn đứng dưới đường như nhìn thấy cứu tinh, lập tức báo: “Gia, ngài đã về rồi, ngài xem Lê Huân cô nương muốn leo cây, nô tài muốn ngăn cũng không ngăn nổi.”

Doãn Lễ ngược nhìn phía trước, Lê Huân đã sắp leo đến ngọn, lớn tiếng gọi: “Lê Huân, xuống đây.”

“Không đâu...” Còn chưa nói xong nhánh cây dưới chân đã gãy ‘rắc’ một tiếng.

Lúc Lê Huân rơi từ trên cây xuống không kêu lấy một tiếng, có vẻ như chưa phản ứng kịp, may thay Doãn lễ nhanh tay nhanh mắt đỡ được, nếu không ắt sẽ ngã gãy xương nội thương.

Lê Huân an ổn nằm trong lòng Doãn Lễ, lắc lắc đầu, rũ hết lá cây dính phía trên, nghiêng đầu hỏi: “Vì sao ta lại rơi xuống chứ, là vấn đề ở cây hay vấn đề ở ta?”

“Nàng quá nặng, nhánh cây không chịu được.” Doãn Lễ thả Lê Huân xuống, vừa rồi hắn cũng hoảng đến mức chảy mồ hôi lạnh.

“Sao thể được, ta còn có thể đứng trên lá cây...” Nói tới đây, Lê Huân mới sực tỉnh, ngơ ngác nhìn cơ thể của chính mình, một lúc sau mới hiểu ra.

“Ta không giống trước kia nữa.” Giờ nàng đã là người, có sức nặng, không nhẹ bằng như hồi xưa.

Doãn Lễ chỉnh trang lại y phục của Lê Huân, nói: “Biết là tốt rồi.”

A Tấn nghe đối thoại của hai người mà chẳng hiểu ra sao, bất đắc dĩ quay về làm việc của mình.

Tầm trưa, Doãn Lễ không bận việc nên tới thư phòng luyện chữ, Doãn Lễ vốn viết rất đẹp, bút lông khê phát: “Tề vũ mông lung tiểu thạch kiều, xuân phong đăng dạng tiểu trúc phiệt. Dạ vô minh nguyệt hoa độc vũ, phúc hữu thi thư khí tự hoa.”[1]

Lê Huân không hiểu, nhưng cũng thấy lạ lẫm, vừa giúp Doãn Lễ mài mực vừa hỏi: “Vân Ly, tên của chàng viết như thế nào?”

Doãn Lễ chấm mực, viết hai chữ ‘Vân Ly’ lên mặt giấy Tuyên Thành, nét chữ cứng cáp mạnh mẽ.

“Đẹp quá, chàng dạy ta viết tên của ta được không?” Lê Huân chớp cặp mắt trong veo, khẩn cầu.

“Lại đây.” Doãn Lễ nói.

Lê Huân vui vẻ đi tới, Doãn Lễ từ phía sau nắm tay nàng, cầm bút chấm mực, từng nét một viết hai chữ ‘Lê Huân’ bên cạnh chữ ‘Vân Ly’.

“Lê Huân.” Doãn Lễ chậm rãi niệm tên của nàng, cảm giác ấm áp trong lòng bàn tay từ đầu ngón truyền tới tận đáy lòng, dần dần lan tỏa.

Lúc này bỗng nhiên Doãn Lễ nhớ tới một câu, tình ái như mực đen điểm hoa, cầm bút cả đời tới thiên nhai.

Trong chớp mắt Doãn Lễ buông tay Lê Huân ra, điều chỉnh tâm trạng của chính mình.

“Vân Ly, chàng làm sao vậy?” Lê Huân quay đầu.

“Không sao.” Doãn Lễ rời khỏi bàn gỗ đàn hương chạm trổ, xoa mi tâm ngồi xuống ghế bên cạnh.

Thị nữ đi đến, cầm một ấm đồng nước nóng, rót thêm nước vào chén sứ trúc trên bàn, vô ý cầm không chắc tay, mất thấy ấm đồng sắp sửa rơi xuống, Lê Huân không hề suy nghĩ đưa tay đỡ, lập tức cảm giác lòng bàn tay nóng rẫy, nàng hất vội ấm đồng kia ra, nước sôi đổ xuống đất bốc lên hơi nóng.

Doãn Lễ bước vội tới cầm tay Lê Huân, nhìn lòng bàn tay vốn trắng nõn mềm mịn nay sưng đỏ rướm máu vô cùng thâm thẫm, tự trong lòng cảm thấy đau nhức: “Lê Huân, có đau không?”

Quay đầu lạnh lùng nói với thị nữ: “Ngây ngẩn ở đây làm gì, còn không đi mời đại phu!”

Doãn Lễ chẳng mấy khi quả mãng, thị nữ sợ hãi vội vàng chạy ra ngoài.

“Đây là cảm giác đau?” Cảm giác này khiến cho hai mắt Lê Huân đăm lệ mờ mịt, đến thanh âm cũng trở nên mỏng manh.

“Ai bảo nàng đỡ!” Nghe Lê Huân nói vậy Doãn Lễ vừa tức vừa buồn cười, kéo tay nàng đi tới sân vườn bên cạnh, dùng nước lạnh rửa sạch miệng vết thương.

“Vân Ly, đau...” Lê Huân muốn rứt tay lại, nhưng bị Doãn Lễ giữ chặt, đành phải làm nũng.

Vân Ly nhẹ nhàng thổi lên miệng vết thương của nàng, nghiêm khắc nói: “Giờ thì biết đau rồi?”

Chỉ lát sau, A Tấn đã dẫn đại phu tới đây, đại phu nhìn tay Lê Huân, lắc đầu bảo: “Tiểu cô nương, làm sao mà bỏng nặng vậy?”

“Ta đỡ ấm nước nóng.” Lê Huân trả lời rất chi tiết.

Lão đại phu lại vuốt râu bạc nói với Doãn Lễ: “Bị bỏng hàng ngày bó thuốc là khỏi, nhưng tiểu cô nương thân thể yếu, rất dễ sinh bệnh, cần phải bồi bổ tử tế mới được.”

Doãn Lễ cúi đầu, cung kính đáp: “Ta đã biết.”

Đại phu viết đơn thuốc xong, bôi thuốc mỡ mát lên lòng bàn tay Lê Huân, nàng mới an phận hơn nhiều.

Doãn Lễ nhìn Lê Huân, nàng luôn khiến người ta lo lắng, than thở: “Lê Huân, nàng mặc thêm y phục vào, cẩn thận cảm lạnh.”

“Hử?” Lê Huân ngồi trên ghế đá, mắt nhắm lại đầu gật gù, rất mơ màng.

“Lê Huân?” Doãn Lễ tới bên cạnh nàng, sờ sờ đầu, hơi ẩm.

“Vân Ly, ta muốn ngủ.” Lê Huân vừa nói xong đã gục xuống.

Doãn Lễ bế Lê Huân về phòng, lại gọi đại phu tới lần nữa, A Tấn nhìn Lê Huân sắc mặt lúc đỏ lúc tái nằm trên giường, cũng lo lắng nói: “Mấy hôm trước Lê Huân cô nương trông coi gia ba bốn đêm không ngủ, hôm nay lại bị thương, e là bệnh không nhẹ.”

Nghe A Tấn nói vậy, Doãn Lễ đưa tay vén tóc mai thắm ướt mồ hôi trên trán Lê Huân, thầm nghĩ, rốt cuộc ta nợ nàng bao nhiêu, hay là nàng nợ ta bao nhiêu, muốn báo đáp như vậy.

Cả đêm đó trên dưới Vân phủ lòng người rối ren, Lê Huân nằm trên giường không giảm sốt, nửa đầu đêm mê sảng nói mớ, nửa đêm về sáng lại run cầm cập như vừa bước ra khỏi động băng, lão đại phu biết bao kinh nghiệm nhưng cho tới giờ chưa từng gặp tình huống như vậy.

Đến sáng sớm hôm sau, bệnh trạng Lê Huân vẫn thất thường, Doãn Lễ càng sốt ruột: “Đại phu, vì sao nàng ngủ như đã chết vậy, gọi cũng không tỉnh.”

Đại phu vát vả cả đêm, trán rịn mồ hôi, đáp: “Chứng bệnh này ta chưa từng thấy, vốn tưởng rằng trúng gió nhưng uống thuốc lại không tác dụng, vậy xin Vân lão gia để cho... để cho lão phu châm cứu thử một lần, xem hiệu quả thế nào.”

Đại phu lấy túi châm vải xanh từ hòm thuốc ra, ngồi bên giường: “Nếu châm cứu vô dụng, chỉ có thể dùng thử nhân sâm.”

Tìm đại huyết trên đầu, đại phu muốn kích thích Lê Huân khiến nàng thức tỉnh, từng châm hạ xuống đều rất cẩn thận, đến châm thứ ba, Lê Huân đau đớn nhú mày, ho khan hai tiếng.

Tiếng ho này khiến mọi người trong phòng thở dài nhẹ nhõm.

Doãn Lễ giữ đại phu lại, bảo A Tấn dẫn lão tới phòng khách nghỉ ngơi, chính mình bưng bát cháo bón từng thìa một cho người vừa tỉnh lại.

Lê Huân dựa vào gối mềm, giọng thều thào: “Sinh bệnh thật khó chịu.”

Doãn Lễ dứt cháo trắng còn ấm vào miệng Lê Huân: “Ta đã nói nhân gian không tốt đẹp như vậy rồi, sinh lão bệnh tử đều là tra tấn.”

“Tất nhiên ta biết, nhưng nói là một chuyện, lúc trải nghiệm lại là một chuyện khác.” Lê Huân lắc đầu, ra hiệu không muốn ăn.

Doãn Lễ đặt bát cháo, cầm lấy chén thuốc vừa sắc cho Lê Huân.

Lê Huân uống thuốc lại cực kỳ ngoan ngoãn, uống xong trong miệng nàng không hề đọng chút hương thuốc: “Vân Ly, ta muốn ngủ ở nơi có thể ngủ được mùi hoa lê.”

Doãn Lễ tất nhiên thấu hiểu, sai người bê nhuyễn tháp tới dưới tán cây lê, bế Lê Huân vào vườn, khoác áo cho nàng, để nàng nửa tựa vào thành nhuyễn tháp.

Lê Huân nhìn Doãn Lễ ngồi đọc sách trên ghế đá, mí mắt như nặng ngàn cân, tứ chi bủn rủn đau nhức, đầu óc mê man cứ thế ngủ thiếp đi.

Khoảng nửa canh giờ sau, trong lòng Lê Huân bỗng nhiên cảm thấy bất an, khi mở to mắt, thời gian ngỡ như ngừng lại, lá cây bất động giữa không trung, màu sắc xám xịt lan ra bốn phía.

Lê Huân vén áo khoác, chân trần chạm xuống đất, không để ý mặt đất lạnh thấu xương, trong mắt chỉ nhìn thấy bóng áo đỏ đang đi tới từ góc hành lang.

“Tỷ tỷ.”

Nữ yêu áo đỏ vội vàng kéo tay Lê Huân: “Muội sao vậy, yêu linh của muội đâu?”

Nhìn bộ dáng suy yếu của muội muội, xích hồ vô cùng chấn động.

“Hôm trắng tròn, muội mượn trái tim của Vân Ly, đã trở thành người rồi.” Lê Huân vừa dứt lời, mắt xích hồ đã bùng lửa giận, gơ tay tát Lê Huân một cái, Lê Huân nay đã là người không chịu nổi, ngã phịch xuống đất, khóe miệng rớm máu.

Lê Huân không giận, tỷ tỷ phát cáu chỉ vì yêu càng sâu, trách càng nặng.

“Ta đã bảo không được dùng chân tình, sao muội không nghe!” Xích hồ sợ đả thương nàng, nhưng lại không nén nổi lửa giận.

“Muội biết... kết giới ở âm giới thả ra không ít quỷ hồn... đêm Vân Ly mang muội về nhà, Hắc Bạch Vô Thường đã tới nơi này đòi mạng.” Hai tay Lê Huân chống xuống đất, bình tĩnh kể: “Thật không đúng lúc... vừa trước đó muội đã chữa khỏi bệnh cho Vân Ly, chẳng có thể sống lâu hơn nữa... thế nhưng Hắc Bạch Vô

Thường lại không màng... Muội bèn uy hiếp bọn họ, nếu họ muốn bắt mệnh phách của Vân Ly... muội sẽ tìm mọi cách khiến cho Diêm Vương biết việc này... Bọn muội giằng co không xong, Hắc Bạch Vô Thường đành đồng ý lời hứa hẹn của muội... một năm sau lại đến đoạt hồn... Vì thế muội thừa cơ... sau đêm trăng tròn... Vân Ly không còn là người...”

Biết chuyện rồi, xích hồ cười nói: “Muội vừa sinh ra, linh tính đã cao hơn rất nhiều yêu thú bình thường khác, tuệ căn rất tốt, chỉ cần tu luyện ngàn năm là có thể thăng thành tiên, muội có biết ta hâm mộ muội cỡ nào không? Tội gì làm chuyện rẻ rúng này!”

“Thiên cung tịch liêu, cho tới bây giờ muội chưa từng mong ước, cho dù chỉ là rẻ rúng, muội cũng không hối hận.” Tóc đen rủ xuống vai, Lê Huân thấp giọng thở dài.

Xích hồ nhìn muội muội quật cường của mình, ngồi xuống khuyên nhủ: “Muội thấy tộc ta có bao nhiêu kẻ thành người? Sau khi thành người xong bao nhiêu kẻ có kết cục tốt? Muội còn từ bỏ nội đan tu vi, muội biết thừa hóa thành người rồi sẽ yếu ớt, ốm một chút là có thể mất mạng.”

Lê Huân ngẩng đầu, con mắt phẳng lặng điềm tĩnh nhìn xích hồ đáp: “Chuyện đến đâu, hay đến đó.”

Xích hồ bực bội thở gấp, miệng lưỡi Lê Huân cực kỳ giống phụ thân, nàng có khuyên thế nào cũng không thể lay chuyển: “Thôi, thôi, một năm sau muội định thế nào.”

“Kỳ hạn chưa tới, cần gì tự tìm phiền não.”

Xích hồ chữa khỏi bệnh cho Lê Huân, đỡ nàng ngồi trên nhuyễn tháp: “Thật sự là bị muội chọc tức chết thôi, đợi ta luyện đan được giúp muội cả đời không ốm đau.”

“Cảm ơn tỷ tỷ.” Lê Huân nhìn theo bóng dáng xích hồ rời đi.

Thời gian khôi phục, tất cả quang cảnh đều tiếp tục chảy trôi.

Doãn Lễ nghiêng đầu nhìn Lê Huân, đưa tay chỉnh lý mái tóc đen sau gáy nàng, nói: “Nàng ấy tới, có phải không?”

“Ừ.” Lê Huân gật đầu.

Doãn Lễ nhìn cặp mắt đen láy của Lê Huân, chạm vào gương mặt nàng, lúc này, một bông lê trắng lững lờ bay xuống, vừa lúc dừng trên mái tóc chưa buộc của Lê Huân.

“Áo trắng tay mây quần lụa biếc, đại khái chính là diện mạo của nàng.” Doãn Lễ nhàn nhạt nói, cặp mắt càng lộ ra vẻ nhu hòa.

[1] Trích trong bài thơ không đề của Đào Uyên Minh thời Đông Tấn. Có nghĩa là: “Cầu đá mờ mịt giữa mưa phùn, bè trúc bồng bênh trong gió xuân. Đêm không có trăng sáng hoa đơn độc khoe sắc, người trong lòng có kinh thi và thư kinh hẩn tỉnh hoa sẽ lộ ra ngoài.”

5. Chương 5: Thính Duyên

Mưa rơi hiên nhà, từng đợt rả rích, hạt mưa khê nghiêng cuống lá, gió lạnh hoa rơi, đất trời tỏa hương.

“Lê Huân, đừng đứng quá lâu trước cửa sổ.” Doãn Lễ vừa cầm bút viết thơ, vừa cúi đầu dặn dò.

Lê Huân đang ngắm cơn mưa như một tấm rèm ngọc phủ lên phiến đá lớn, nghe vậy quay người về phía sau, ngồi xuống chiếc ghế sơn son khắc hoa, A Tấn bưng ly trà lại độ ấm vừa phải cho Lê Huân.

“Mấy ngày nay trời đổ mưa, ta thật không biết mưa rơi trên sông trông sẽ như thế nào.” Lê Huân uống ngụm trà, cảm thấy thân thể thoáng chốc ấm áp lên nhiều.

“Ta dẫn nàng đi xem được không?” Doãn Lễ đặt bút xuống, co duỗi ngón tay có phần cứng ngắt.

“Vậy thì quá tốt rồi.” Lê Huân vốn đã mong đi từ sớm.

Doãn Lễ gọi A Tấn mang áo khoác cho Lê Huân mặc thêm, hai người che ô cán trúc ra ngoài.

Trên đường đi, sỏi đá ẩm ướt, hoa rơi đầy đất, chẳng hiểu sao mưa bỗng ngừng, nói ra cũng thật lạ lùng, vừa rồi vẫn còn là ngày mưa âm u, chỉ chốc sau đã thấy nắng ấm bao phủ.

Tới hàng liễu gần bờ sông, hai mắt Doãn Lễ đưa xa, ngắm thấy cảnh đẹp cuối sông hiện lên trong khoảnh khắc.

“Lê Huân, nàng nhìn kia.” Doãn Lễ giơ ngón tay chỉ phương xa.

Lê Huân nghiêng đầu, đó là nửa vòng cung cong cong trong suốt hiện lên giữa mây mù, đỏ nhờ, cam lọt, vàng chanh, tím trầm, bảy sắc như ẩn như hiện vắt ngang bầu trời, phản chiếu xuống sông nước, giữa thiên không nhạt màu râm nắng dần tan hòa vào hư không, ngỡ như ảo ảnh chỉ nhìn xa chứ không thể chạm tới, lại tựa vẻ dịu dàng đa sắc hiện ngay trước mắt.

Sóng nước dập dờn, làn gió ẩm ướt xua tan khói bếp, Lê Huân khẽ quay đầu, đáy mắt long lanh như nước: “Chàng cho ta thấy sắc màu đẹp nhất trên thế gian này, ta phải báo đáp chàng thế nào đây?”

“Nàng vui là tốt rồi.” Doãn Lễ cụp ô lại, điềm tĩnh đáp.

“Vân Ly, ta đói, muốn ăn bánh.” Lê Huân xoa bụng.

“Ta biết rồi, con mèo tham ăn, đứng ở đây chờ ta.” Doãn Lễ mỉm cười, đi qua cầu.

Lê Huân im lặng đứng dưới cây liễu chờ Doãn Lễ, một lát sau, Doãn Lễ chưa về, nhưng một công tử bề ngoài tuấn mỹ lại xuất hiện.

Người nọ tay cầm quạt nan đòi mời, ngả ngón nhìn Lê Huân: “Bộ dáng thật đẹp, còn thanh lệ đáng yêu hơn cả nữ nhân trong ngự uyển.”

Lê Huân còn chưa kịp đáp lời, y đã tiến lên nói: “Tiểu mỹ nhân, có nguyện cùng công tử du lãm phong cảnh sông Lăng không?”

Hắn tiếp cận Lê Huân quá gần, nhưng chỉ chớp mắt Lê Huân đã lùi về phía sau.

“Xin công tử tự trọng.” Doãn Lễ kéo Lê Huân ra sau người, giọng nói nặng trịch, ý ghét bỏ rõ ràng.

Cặp mắt ôn hòa nhẹ nhàng hiện lên vẻ âm hàn lạnh lẽo, không nghi ngờ gì chính là phong thái hơn người của thiên hoàng quý tộc hiển lộ.

Ánh mắt công tử kia lộ ra ý cười, thâm nghĩ hắn cũng khá uy phong.

“Ta nhớ kỹ nàng rồi, tiểu mỹ nhân.” Đưa quạt phe phẩy, quay người rời đi.

Doãn Lễ nhìn người bên cạnh, đưa tay vén tóc mai trên mặt Lê Huân: “Bây giờ ta mới phát hiện, nàng cũng có bản lĩnh gây họa nhân gian.”

Lê Huân không cảm nhận được sự khác biệt gì trong giọng nói điềm đạm của Doãn Lễ. Doãn Lễ nắm tay Lê Huân: “Sắp tối rồi, chúng ta đến Vu Tinh các đi.”

Hôm nay ăn tô trúc Long Tinh, vịt om nấm hoa, canh bánh bao^[1] thịt cua, gà xé trộn dưa chuột, món tráng miệng ngọt là bánh mè cuộn và bánh sữa.

Bây giờ Lê Huân đã thành thạo cách dùng đũa, đầu lưỡi nhận biết được hương vị thơm ngon của canh bánh bao thịt cua – chính là canh bánh bao trắng mịn đặt trên lồng hấp, trước tiên Lê Huân cần một miếng nhỏ để hút hết nước canh, sau đó chấm tương gừng, ăn thỏa sức.

Doãn Lễ nhìn Lê Huân hăm hở ăn, khóe môi bắt giác cong lên, cuộc sống đơn giản bình an như vậy là thứ trước đây hắn cũng không được.

Tính tiền ra ngoài, Doãn Lễ chợt nhận ra ánh dương mới rồi chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, cơn mưa hiện giờ còn lớn hơn trước, sắc trời đen kịt không ánh sáng, ánh đèn mờ ảo đung đưa trên cầu đá.

“Để ta công nàng về nhà đi, mưa to như vậy, nàng lại thích chạy nhảy, nếu tắt và hài bị ướt nhất định sẽ cảm lạnh, giày vò ta nửa tháng.” Doãn Lễ ngồi xổm xuống, Lê Huân thấy hắn nói có lý nên dựa lên lưng hắn.

Lê Huân một tay cầm ô, một tay luồn vào áo khoác tì trên vai Doãn Lễ, hạt mưa to lộp bộp rơi xuống, Lê Huân nhìn rồi nhìn người đi đường mặc áo ướt xung quanh.

“Lê Huân, lạnh không?” Doãn Lễ nghiêng đầu hỏi.

“Không lạnh.” Lê Huân dựa vào bờ vai ấm áp của Doãn Lễ, lắc đầu đáp.

“Chàng có thể kể cho ta nghe chuyện hai người từng yêu nhau khi xưa không?” Lê Huân đặt ra câu hỏi, khiến cho Doãn Lễ dừng bước giữa cơn mưa.

Lê Huân cho rằng hắn tức giận, bèn sửa lời: “Ta chỉ muốn biết yêu nhau như thế nào thôi, không phải cố ý...”

Lê Huân cảm thấy mình càng nói càng loạn, vô cùng hối hận.

Rất lâu sau Doãn Lễ mới bước tiếp, giọng nói dịu dàng: “Rất lâu trước đây, khi ta gặp nàng ấy...”

Âm thanh của Doãn Lễ mơ hồ trong tiếng mưa, Lê Huân lại có thể nghe rõ ràng, câu chuyện xa xưa một lần nữa gọi lại, không còn bức bối, cũng không còn cảm giác khó thừa nhận, Doãn Lễ dừng dừng nhìn nhặt như đang kể chuyện của người khác, cảm giác đau nhức tận xương trước đây cũng theo mưa gột rửa, trở nên lặng lẽ tĩnh mịch.

Như một giấc mộng cũ, tỉnh rồi, sẽ vỡ vụn, trở thành một thứ không thể cảm nhận được.

Ngày kế, sau khi Doãn Lễ ra phòng khách thăm tra sổ sách xong, trở về bắt gặp hai người nói cười trong sân vườn.

Nhìn kỹ lại đúng là vị công tử hôm qua, người kia thấy Doãn Lễ đi tới, lập tức chấp tay chào hỏi: “Hôm qua tại hạ quá lỗ mãng, thật có lỗi, xin Vân lão gia thứ tội.”

Hắn đã thành tâm xin lỗi, Doãn Lễ cũng không phải người thích làm khó dễ kẻ khác, đáp lời: “Không sao.”

Doãn Lễ ngồi bên cạnh Lê Huân, thấy một giỏ hoa lê mới nở trên bàn bèn hỏi: “Đã qua mùa hoa nở, hoa này ở đâu ra vậy?”

“Chẳng có gì to tát, chỉ là Xích mỗ muốn Lê Huân tiểu thư vui vẻ thôi.” Công tử tiêu sái cũng ngồi cạnh Lê Huân, nụ cười tuấn nhã, lại rút ra một vật trong tay áo.

“Ta biết Lê Huân tiểu thư thích hoa lê, thật trùng hợp, tổ tiên nhà ta truyền lại ngọc tủy[2] lê hoa, nếu Lê Huân tiểu thư không chê, ta xin tặng Lê Huân tiểu thư.” Dây gấm màu xanh trong tay vị công tử kia buộc một viên ngọc thạch như giọt nước, bên ngoài có vân mỏng màu bạc đan xen, bên trong ngọc tủy trong suốt óng ánh ngưng kết một bông hoa lê chum chím hé mở, tinh khiết trong lành, hoa nở không tàn.

Lê Huân vốn không muốn nhận, chỉ hiếu kỳ nhìn ngắm, Doãn Lễ lại cười nói: “Vật này quả thực đáng quý, niên đại cũng lâu, Vân mỗ cảm thấy Xích công tử không nên tùy tiện mang vật của tổ tiên tặng cho người khác.”

Xích Lan hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Doãn Lễ, tất nhiên thu hồi ngọc tủy: “Thứ này đâu sánh bằng một phần Vân lão gia chăm sóc Lê Huân.”

Doãn Lễ nhấp trà không đáp, gần đến trưa, người hầu đi tới báo bữa trưa đã chuẩn bị xong, mời lão gia tiểu thư qua dùng cơm.

Doãn Lễ khách sáo hỏi Xích Lan: “Hay là Xích công tử ở lại phủ dùng bữa trưa rồi về?”

“Vâng cung kính không bằng tuân lệnh.” Xích Lan dường như chỉ chờ Doãn Lễ nói câu này, mặt mày tươi cười.

Doãn Lễ không ngờ sẽ ngồi cùng bàn ăn cơm với Xích Lan, trên bàn bát tiên bày đồ ăn đẹp mắt ngon miệng, nhưng bầu không khí lại rất kỳ dị.

Doãn Lễ tao nhã gấp miếng bong bóng của món cá hồi hấp vào bát Lê Huân, cảnh này lọt vào mắt Xích Lan, hần bình phẩm: “Lê Huân tiểu thư thật có phúc, có một vị huynh trưởng yêu thương nàng đến thế.”

Lê Huân tập trung nhắm nháp đồ ăn mỹ vị, không rảnh để ý lời nói Xích Lan, Doãn Lễ lại nghe ra Xích Lan đặc biệt nhấn mạnh khi nói hai chữ ‘huynh trưởng’.

Xích Lan đặt đĩa ngọc xuống, không cười cợt nữa: “Hôm qua Xích mỗ vừa thấy Lê Huân tiểu thư đã chung tình với nàng, cách xa một đêm không gặp mà tương tư muôn phần, nếu Vân lão gia chịu gả tiểu muội cho Xích mỗ, dù Xích mỗ có đem hết gia tài làm sinh lễ cho Vân phủ cũng nguyện ý.”

Lời nói kinh người, Lê Huân vốn đang ăn củ mài chưng mật cũng bị câu nói buồn nôn bất thành hình này hại nghẹn họng.

“Khụ...” Lê Huân kinh ngạc nhìn Xích Lan.

Ngược lại Doãn Lễ vô cùng bình thản vỗ lưng Lê Huân, cầm ly trà cho Lê Huân uống thuận khí.

“Ta không phải huynh trưởng của Lê Huân, không làm chủ được.” Ngụ ý của Doãn Lễ là, để Lê Huân quyết định.

“Đương nhiên không được, người là người tốt hay xấu ta còn chẳng biết.” Lê Huân tiếp lời, phủ định triệt để.

Doãn Lễ rất vừa lòng với câu trả lời của Lê Huân, ngay cả ngón tay cầm ly trà cũng buông lỏng vài phần.

“Vậy Xích mỗ chỉ có thể kiên nhẫn dần dần, ta tin tưởng sẽ có một ngày Lê Huân tiểu thư cam tâm tình nguyện gả cho ta.” Ngữ khí quả quyết của Xích Lan khiến Doãn Lễ vô có hoảng hốt.

Doãn Lễ sợ Lê Huân sẽ rời đi, vì sao, cảm giác này từ đâu xuất hiện vậy?

Khi tiễn Xích Lan rời phủ, gương mặt tuần tú của Xích Lan nở nụ cười tươi với Lê Huân: “Lê Huân, nàng có biết trong Yên Vũ trang mới xây có một con vệt biết nói tiếng người không?”

“Thật không? Sao vệt lại thông minh nói được tiếng người vậy?” Tiểu cô nương nhanh chóng mắc câu.

“Ta đưa nàng đi xem nhé?” Xích Lan tiếp tục dụ dỗ, Doãn Lễ bên cạnh sắc mặt vẫn bình thường, nhưng trong lòng đã không còn yên ả.

“Được.” Lê Huân đồng ý ngay tức thì, bỗng nhiên nhớ ra, quay đầu nhìn Doãn Lễ hỏi: “Vân Ly, ta có thể đi không?”

Nhìn vẻ mặt háo hức của Lê Huân, cho dù trong lòng Doãn Lễ có trăm ngàn lần không muốn cũng không đành lòng thấy Lê Huân thất vọng, bèn gật đầu.

Đến buổi chiều khi Lê Huân trở lại, trên tay có thêm một con vệt đuôi xanh.

Lê Huân ngồi dưới cây lê, đặt lồng chim, cầm hạt thông trên chọc vệt, cất lời dạy: “Lê Huân.”

Vệt xanh học rất nhanh: “Lê... Huân.”

Lê Huân bật cười, nói tiếp: “Vân Ly.”

Vệt xanh cho dù biết bắt chước, nhưng dù sao không phải giọng nói của con người, hai tiếng Vân Ly liền nói thành: “Doãn... Lễ.”[3]

Lê Huân sờ đầu vệt, than một tiếng: “Doãn Lễ...”

Một người đi ra từ hành lang, Lê Huân vừa thấy rõ đã đứng lên, giơ bạch ngọc túy hồi sáng ra nói: “Vân Ly, chàng xem.”

Doãn Lễ thấy ngọc túy, không biết vì sao tức giận ngập trời: “Là y tặng?”

“Ừm.” Lê Huân ngoan ngoãn gật đầu.

“Vì sao nàng phải nhận?” Ngữ khí của Doãn Lễ gần như lạnh lùng đe nẹt.

Lê Huân lại không giận, chỉ đong đưa ngọc túy nói: “Chàng không biết là nó không giống hoa lê, mà giống hải đường hơn ư?”

Doãn Lễ sững sốt nhìn chằm chằm vào đóa hoa trong ngọc túy, im lặng hồi lâu.

“Phủ của Vân Ly, ven hành lang trồng hải đường, song cửa sổ khắc hải đường, ngay cả màn trên giường cũng thêu hải đường, chẳng lẽ Vân Ly không thích hải đường?”

Lê Huân cầm ngọc túy, nói: “Ta cảm thấy Vân Ly thích, nếu Vân Ly có được thứ này rồi, sẽ không phải lo lắng hải đường héo tàn, hải đường ngưng tụ trong ngọc túy, có thể vĩnh viễn nở hoa.”

Doãn Lễ kinh ngạc, ngẫm lại chẳng lẽ mình thật sự thích hải đường sao, nếu không phải vì nàng ấy, nếu nàng ấy không thích hải đường, sao mình lại thiên vị hải đường như thế.

Tức giận trong chớp mắt đã tiêu tan như gió cuốn mây trôi, Doãn Lễ vuốt ve mái tóc đen của Lê Huân, nói: “Hoa lê bên trong ngọc túy không phải là thật, về sau, ta chỉ cùng nàng ngắm hoa lê thật trở bông nhé?”

“Được.” Lê Huân quay người mở xích đồng đang cột trên chân vệt đuôi xanh, thả cho vệt tung cánh tự do rồi mới nói: “Trước khi thành người, ta đã thấy nhiều con vệt biết nói rồi.”

Cuối cùng Lê Huân vẫn trả ngọc túy lại cho Xích Lan, Xích Lan viện cớ này, ngày ngày mời Lê Huân ra ngoài chơi, lúc này Doãn Lễ mới biết Yên Vũ trang hóa ra do Xích Lan xây dựng.

Doãn Lễ ở nhà càng lúc càng nhàn hạ, nhưng dù ngồi đọc sách phẩm trà dưới cây lê cũng mang nặng tâm tình.

“Gia, nếu ngài muốn đi xem thì đi đi.” A Tấn đứng cạnh Doãn Lễ khuyên nhủ.

“Xem cái gì?” Doãn Lễ nhìn sách, lạnh nhạt hỏi.

“Gia, ngài đã biết còn có hỏi.” A Tấn lắc đầu, Lê Huân cô nương hôm nay lại đi ra ngoài.

“Lòng ta từ lâu đã như nước lạnh, không muốn lại gợn sóng.”

“Nếu lòng đã như nước lạnh, vậy hai ngày liên tiếp làm gãy bút lông sói bạch ngọc là thế nào đây.” A Tấn phàn nàn, có tiền cũng không thể lãng phí sai chỗ, Doãn Lễ bực bội trong lòng, luyện chữ để tĩnh tâm, cuối cùng dùng bút phát tiết như vậy là không được.

“Người đang làm bầm gì vậy?” Doãn Lễ đặt sách xuống, liếc mắt nhìn A Tấn.

A Tấn tức khắc cung kính nói: “Chắc món canh ngó sen và Phật thủ chiên Lê Huân cô nương thích ăn nhất đã nấu xong rồi, nô tài đi xem xem thế nào.”

Chạng vạng, Lê Huân cùng Xích Lan hồi phủ, A Tấn đưa Lê Huân đang đói rù đi ăn món điểm tâm đã chuẩn bị xong từ lâu, trên hành lang uốn lượn chỉ còn Doãn Lễ và Xích Lan.

“Xin hỏi Vân huynh có thích Lê Huân không?” Xích Lan ngấm ngấm ngọc bội bên hông, thông dong hỏi.

Câu hỏi thẳng thắn này khiến tâm tình Doãn Lễ rối loạn: “Ta...”

“Ngay cả thích hay không người còn chẳng biết, cần gì phải trói buộc Lê Huân không cho nàng rời đi?” Lời của Xích Lan rất súc tích.

“Không phải ta không cho nàng đi, chỉ là...”

“Vậy là tốt rồi.” Xích Lan ngắt lời Doãn Lễ: “Nếu ngày mai ta có thể khiến Lê Huân tự đến Yên Vũ trang, người không thể ngăn cản Lê Huân gả cho ta.”

Xích Lan không cho Doãn Lễ cơ hội đáp trả, quay người rời đi.

Doãn Lễ nhìn màn trúc lụa mỏng trên góc hành lang, cười nói: “Chỉ là ta... còn chưa chuẩn bị tốt mà thôi...”

Đêm đó, Doãn Lễ không hề chợp mắt, sáng sớm khi dùng bữa cũng mơ màng.

Người hầu đi vào trong sảnh, đưa một phong thư vô danh cho Lê Huân, Lê Huân mở ra nhìn, sắc mặt thoáng chốc đã tái nhợt, đứng dậy bước đi.

Doãn Lễ giữ chặt tay Lê Huân, kìm nén sự bất an trong lòng hỏi: “Nàng định đi đâu?”

“Ta... ta muốn đến chỗ Xích Lan.” Lê Huân giãy khỏi tay Doãn Lễ, chạy ra ngoài.

“Lê Huân, ở lại, nàng đừng đi.” Doãn Lễ đuổi theo sau Lê Huân nói.

Đường như Lê Huân có nỗi niềm khó nói, không giải thích nhiều, chỉ bảo: “Khi về ta sẽ giải thích.”

Doãn Lễ nhìn bóng dáng Lê Huân càng lúc càng xa, hai chân như đeo chì, không thể cử động.

Lê Huân, không phải nàng chỉ thích ta thôi sao.

“Gia, sao ngài không đuổi theo chứ!” A Tấn sốt ruột đi tới.

Gương mặt Doãn Lễ trở lại bình thản: “Nếu nàng đi rồi, lòng của ta thật sự sẽ không gọn sóng nữa.”

Doãn Lễ chậm rãi bước vào sân vườn, chấp tay sau lưng ngược đầu nhìn, thấy lá xanh rơi xuống, không còn hoa tươi.

Lúc này, Lê Huân vội vàng đi về phía khe suối trong Lê sơn, nữ yêu áo đỏ đứng giữa lùm cỏ khô héo.

Lê Huân nhìn toàn thân nữ yêu không có lấy một vết thương nào, mới biết mình đã bị lừa.

“Tỷ tỷ, hóa ra tỷ bảo bị đạo sĩ đánh trọng thương là gạt ta!” Lê Huân nhìn gương mặt xinh đẹp của nữ yêu, giận hờn lên án.

“Đúng thế, tỷ lừa muội.” Nữ yêu tiến tới, vẽ kết giới xung quanh Lê Huân.

Lê Huân thấy vậy, biết rằng muốn đi cũng không kịp nữa, nàng bị nhốt trong kết giới, nhìn nữ yêu hóa thành hình dạng của mình.

“Tỷ định làm gì?” Lê Huân nôn nóng hỏi, cảm thấy có điềm xấu.

“Tỷ giúp muội thử hấn, thành bại chính tại lúc này, muội không thể gây phiền hà được.” Vốn là gương mặt của Lê Huân, nhưng ở trên người nữ yêu lại mang theo vận phần quyền rũ.

Lê Huân cụp mắt: “Tỷ thử không ra cái gì đâu, muội biết, chàng không thích muội.”

“Nếu hấn không thích muội, tỷ sẽ giết hấn, chấm dứt nghiệt duyên.” Xích hồ phất tay áo, trong giây lát đã bay xa hơn mười bước.

“Tỷ tỷ, đừng khiến muội hận tỷ.” Lê Huân lớn tiếng nói với nữ yêu.

Xích hồ lại chẳng quan tâm, thản nhiên lướt đi.

Doãn Lễ ngồi dưới tán cây suốt một ngày, có khi cười, có khi sầu, trong tay vuốt ve một chiếc lá màu xanh dần úa vàng, cho tới tận đêm khuya.

Bầu trời đầy sao chỉ thiếu một vầng trăng sáng, Doãn Lễ ngẩng đầu, nhìn Lê Huân bước tới, dáng vẻ vẫn xinh đẹp thanh nhã, nhưng ánh mắt lại lộ ra sự lạnh nhạt.

“Người ta chờ mãi mà không đến, ta mệt mỏi rồi, Vân Ly.”

“Khi còn trẻ ta thích nhất là thơ lúc tỉnh, ca lúc say, chẳng ôm mộng Nam Kha. Về sau lại nguyện đời đời kiếp kiếp chỉ hai người, nắm tay không rời.” Doãn Lễ thả phiến lá trong tay: “Nhưng hiện tại, ta không biết nữa.”

“Hoa lê trắng muốt giống hải đường thanh khiết, chàng có thể phân biệt rõ ràng không?”

“Con người luôn đánh mất thứ mình trân trọng nhất trong lúc mãi miết kiếm tìm, nửa đời sương gió, thuận theo dòng chảy thời gian, kết cục của Doãn Lễ chẳng qua là người đi trà lạnh.” Doãn Lễ tự trào, lắc lắc

nhìn Lê Huân: “Nhưng Vân Ly thời khắc này chỉ hy vọng Lê Huân có thể ngày ngày vui vẻ, những thứ khác, đều không quan trọng.”

Doãn Lễ chìa tay về phía Lê Huân: “Nàng có nguyện cho ta thêm một cơ hội nữa, để ta vẫn hồi thứ mình từng đánh mất chăng?”

Về mặt Lê Huân bỗng trở nên nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào cái tên xuất hiện trong lòng bàn tay Doãn Lễ, ánh sáng bàng bạc lấp lánh chứng minh trong lòng Doãn Lễ có nàng.

Lê Huân cúi đầu, khẽ khàng cười.

“Như vậy, có thể trả Lê Huân lại cho ta chưa?” Ngữ khí của Doãn Lễ lạnh nhạt, dường như đã phát hiện từ lâu.

Xích hồ không hề kinh ngạc, trở lại dáng vẻ thanh lệ của mình: “Sao người biết ta không phải Lê Huân?”

“Không có lý do, ta biết, người không phải Lê Huân.” Câu trả lời đơn giản khiến xích hồ không biết nói gì thêm.

“Tại chốn nhân gian này, nếu Lê Huân không có người, chắc chắn nàng không thể sống được, Yên Vũ trang coi như hồi môn, người nhất định phải chăm sóc nàng cho tốt.” Xích hồ quay người, thân hình chớp lên, cuối cùng chỉ còn lại dư âm.

[1] Canh bánh bao: Là một loại bánh bao nhưng ở trong có canh, chú trọng hương vị của canh, dùng nồi hấp để hấp chín nước canh trong bánh.

[2] Ngọc túy: Một loại đá quý dạng thạch anh nửa trong suốt, tên tiếng Anh là Caxedon hoặc Chalcedony.

[3] Vân Ly và Doãn Lễ phát âm gần giống nhau.

6. Chương 6: Họa Mi

Gió xuân phơi phới, mưa bụi Giang Nam như tơ liễu bay lượn, hôm nay ánh dương nhẹ nhẹ, bên cạnh sào trúc sân vườn, một nữ tử mảnh mai khoan thai lựa chọn hoa tươi rực rỡ mới mở đầu xuân.

Trong hộp gỗ vuông khắc hoa lan cúc đặt những đóa hoa đã được thanh tẩy sạch sẽ, một chén ngọc khác lại đựng mật ong sáng sủa ánh vàng.

Ngón tay thon nhỏ như lá hành nhạt từng bông thủy tiên, hoa quỳnh, hoa hồng, hoa đào, mẫu đơn trắng để vào chiếc cối đá, từ từ giã đóa hoa thành nước cốt, rồi dùng lụa mỏng tách chất lỏng.

“Nàng đang làm gì vậy?” Doãn Lễ vừa ngủ dậy đã thấy Lê Huân ở đây, tiến tới gần hỏi.

“Ta từng thấy Phù Cừ tỷ tỷ làm, bây giờ cũng muốn thử.” Dứt lời Lê Huân cầm một cánh hoa đào dính mật ong đặt lên miệng Doãn Lễ, khẽ cười nói: “Hoa là nguyên liệu làm son phấn tốt nhất trên thế gian.”

“Chỉ có mình đưa nhóc lém lỉnh như nàng mới làm cái chuyện đốt đàn nấu hạc[1] thôi.” Miệng Doãn Lễ gợn đắng, là dư vị của mật ngọt.

Lê Huân lè lưỡi trêu chọc hân, sau đó nàng quay lại việc của mình, dùng kéo xoắn tơ tằm thành hình miệng bình, tằm ướt trong nước hoa, múc một thìa bột ngọc trai thượng hạng từ chiếc đĩa sứ Thanh Hoa, thả hết vào chén mật ong, dùng thìa vàng chậm chậm quấy, chờ chất lỏng ngưng kết thành kem.

Lê Huân ngấm ngấm sắc đỏ trong suốt lạ kỳ trong chén ngọc lan lưu ly, dùng ngón út nhẹ nhàng chấm, thoa lên môi mình.

Doãn Lễ thấy màu môi Lê Huân óng ánh trong như nước, đường nét viền môi vô cùng đáng yêu, bèn tới bên cạnh nàng nói: “Lê Huân, có con hổ kia.”

“Ồ đâu?” Lê Huân nghe thấy thứ mới lạ, nhìn theo ánh mắt Doãn Lễ, nhưng giữa chỗ cỏ xanh trúc biếc không thấy tấm hơi con thỏ nhanh nhẹn trắng trẻo đâu, quay đầu chợt thấy khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, hơi thở kề cận phả ra cũng đủ để thiêu đốt lòng người.

Vừa định lùi lại, thất lưng đã bị người kia níu giữ, môi của Lê Huân bị ngậm lấy, đồng tử đen lầy mở to, dù nàng không hiểu chuyện nhưng nay cũng tim đập thành thịch, hai má trắng mịn ửng lên sắc đỏ.

Doãn Lễ mút lấy cánh môi của Lê Huân, hai môi vừa hé mở, hần đã thừa cơ tiến vào, khê cắn cái lưỡi hồng phấn, gần gũi dịu dàng thưởng thức son thơm ngọt ngào ngon miệng.

“Chàng... chàng...” Khi Doãn Lễ buông Lê Huân ra, nàng lấp bắp.

Doãn Lễ lại cắn cặp môi mềm mại của Lê Huân thêm một lần nữa, đường hoàng hỏi: “Ta làm sao?”

“Ta cứ tưởng chàng là chính nhân quân tử, nào ngờ chàng lại...” Lê Huân thật không biết dùng từ gì để hình dung hành vi đường đột của Doãn Lễ.

“Nếu nàng không thích, lần sau ta đổi kiểu khác là được.” Doãn Lễ trêu Lê Huân, cảm thấy không biết chán.

Đúng lúc này, A Tấn chạy tới nói: “Gia, Lý viên ngoại chuyển lời bảo gần đây nhàn rồi, mời ngài đến hí lâu xem kịch.”

“Vừa hay, ta cũng đang cảm thấy vô vị.” Doãn Lễ nắm tay Lê Huân: “Chúng ta đi xem kịch giải sầu, được không?”

“Hứ!” Lê Huân không để ý tới hần, đầu nghéch lên, nhìn về hướng khác.

Doãn Lễ chỉ cười không nói, kéo Lê Huân đứng dậy, đi được vài bước lại quay đầu dặn A Tấn: “Dọn dẹp mấy thứ này cho tốt, cẩn thận mật phần trong chén lưu ly kia, hương vị rất tuyệt.”

Nghe lời này, nhiệt độ trên mặt nàng vừa hạ xuống, đã lại ửng lên như ráng mây hồng.

Tình cảm của hai người đã thổ lộ từ mùa đông năm ngoái, ngày càng sáng tỏ, như hoa xuân gạt sương mù để gặp trăng sáng.

Trong hí lâu tiếng người huyền ảo, Doãn Lễ Lê Huân ngồi ở nhĩ gian tầng trên, hôm nay diễn vở thứ mười ba của “Tỳ bà ký” – nổi lòng Giản Tuần.

Đào kếp trên đài diễn lại vui buồn hợp tan của câu chuyện xưa, thật sự tình tiết không thể quên thuộc hơn, thư sinh hám lợi đen lòng, vứt bỏ vợ con, ở rể phủ tướng quân.

“Trà thơm hương tỏa không người uống, trống gõ lầu son vệt nước dài.[2] Ngồi ngắm hoàng hôn ai bầu bạn? Đêm khuya vắng lặng ngày tháng trôi.” Đào kếp mảy ngài nhợt nhạt, vài thơ sồn mếp dựa trên ghế gỗ, cặp mắt ủy mị đang khóc lỏ về thê lương.

Lê Huân ngồi trên lầu xa, thở dài: “Có vợ có con, có gì từ bỏ?”

“Bởi vì quyền lợi mà không từ thủ đoạn, không biết từ khi nào đã tổn thương người trân quý nhất của mình.” Doãn Lễ bưng lên ly trà vẽ lá phong, thổi bớt khói mờ, yên lặng chờ trà nguội.

Nắng tắt hơi phủ, cặp mắt Lê Huân vẫn không tươi tỉnh lên được, buổi tối chỉ ăn nửa bát rồi về phòng nghỉ ngơi.

Doãn Lễ còn tưởng rằng Lê Huân vẫn giận chuyện hồi sáng, cân nhắc không biết nên giải thích thế nào.

Nửa đêm, Lê Huân bừng tỉnh từ trong giấc mộng, ánh mắt rã rời, cảnh trong mộng vẫn còn quanh quẩn, mồ hôi rịn đầy trán.

Nàng không kinh động đến thị nữ gác đêm, chỉ mặc áo ngủ, xỏ giày thêu, đi thẳng một mạch qua núi giả cầu đá, chạy đến phòng Doãn Lễ, thấy nam nhân đang say giấc trên giường cũng mặc kệ, lay tỉnh.

Doãn Lễ mơ màng chưa tỉnh, trông thấy Lê Huân hai mắt đầm lệ ngồi bên giường, chưa kịp mở miệng hỏi, Lê Huân đã lên tiếng: “Vân Ly, liệu chàng có bỏ ta không?”

“Sao có thể?” Doãn Lễ chưa rõ căn nguyên, chẳng hiểu đầu đuôi.

“Liệu chàng có vì truy danh đoạt lợi mà cười tiểu thư nhà quan không?” Lê Huân rầu rĩ hỏi.

Cuối cùng Doãn Lễ cũng hiểu, hóa ra nữ tử trước mắt chính là người ngày có tâm sự tối nằm mơ, hấn lau vệt nước mắt trên bờ mi nàng, đáp: “Ta đã xem hết phần hoa chốn kinh đô, biết rõ công danh lợi lộc chỉ là mây khói thoáng qua, ta cũng không phải để vương, không cần ngày đêm lo lắng giang sơn xã tắc, gánh trách nhiệm duy trì huyết mạch dòng dõi, ta chỉ là một người bình thường, nàng biết không?”

Cặp mắt đen của Lê Huân sáng lên, lại hỏi: “Mỹ nữ trên đời nhiều như mây, đợi đến ngày ta già cỗi xấu xí chắc chắn chàng sẽ không quan tâm đến ta nữa.”

“Ngốc, lúc nàng già rồi, tất nhiên ta cũng sẽ già, không chừng còn già nhanh hơn nàng, lúc đó chỉ sợ nàng không quan tâm đến ta ấy.” Doãn Lễ hôn nhẹ lên mắt Lê Huân, nói tiếp: “Ta thích nàng, thích con người của nàng, không liên quan đến dung mạo đẹp hay xấu.”

Đáy mắt Lê Huân sánh như mực, chợt hiện lên một tia ẩm đạm, ngay sau đó nàng hắt xì vài cái.

Doãn Lễ thở dài, ôm nàng đưa vào trong chăn, ghém chăn xong xuôi liền đưa tay vỗ về lưng Lê Huân, dỗ nàng đi vào giấc ngủ.

Ý nghĩ của Lê Huân phiêu dạt, lông mày cau chặt dần dần giãn ra, bàn tay cầm tay áo Doãn Lễ cũng dần buông lỏng.

Sáng sớm hôm sau, ánh dương ấm áp rọi xuống màn lụa, soi rõ những hạt bụi li ti lơ lửng giữa không trung.

Doãn Lễ tỉnh lại đúng giờ, mở hai mắt, ngửi thấy hương thơm phảng phất ngọt ngào, nghiêng đầu sang nhìn một nữ tử đang dựa vào vai mình ngủ say sưa, đúng là nữ tử hấn yêu thương.

Mái tóc dài mượt rũ sang một bên gối, gương mặt nhìn nghiêng hồng hào nồn nà, bình lặng yên ả, mi dài đen óng, đường cong uốn lên lộ ra ý vị linh động.

Đưa mắt nhìn xuống, thấy áo ngủ màu trắng của Lê Huân nửa che nửa buông, lộ ra chiếc yếm lụa màu hồng cánh sen, vai mềm tay trắng nhìn rõ mồn một, Doãn Lễ kéo lại áo cho Lê huân, ôm nàng hôn lên khóe miệng, yêu chiều cười nói: “Ngay cả ngủ một giấc cũng không có nề nếp.”

“Gia, ngài muốn dậy luôn hay nằm thêm một chút?” A Tấn nghe thấy động tĩnh bên trong, đi tới sau bình phong cạnh giường ước hỏi.

“Ta dậy luôn.” Doãn Lễ thấp giọng, nói thêm: “Đem quần áo vật dụng của Lê Huân đến đây nữa.”

“Vâng.” A Tấn đáp xong quay người đi, mới nghe xong thì không thấy gì, nhưng nghĩ lại thì kinh ngạc muôn phần, hóa ra vừa rồi không phải hấn hoa mắt, mái tóc đen buông xuống dưới màn lụa màu thiên thanh chính là tóc của Lê Huân cô nương.

Vài thị tì xếp hàng đứng trong phòng ngủ của Doãn Lễ, một thị nữ bưng chậu đồng, một người khác cầm khăn, đứng bên cạnh giường. Lê Huân lơ mơ ngồi dậy, đưa hai tay vốc nước ấm lên rửa mặt xong mới tỉnh hấn, cầm cốc nước có hòa muối và thuốc thơm súc miệng, sau đó mới xuống giường. Nàng được hai nha đầu cầm xiêm y trang sức dẫn ra sau bình phong gỗ tử đàn giăng gấm Tô Châu vẽ núi non, thay bộ y phục lụa tối màu, trên áo thêu trúc biếc nền nã, cổ đeo một viên ngọc phỉ thúy hình hoa lê, dây đeo màu trắng bằng bạc, lê hoa tinh thuần này do chính tay Doãn Lễ khắc, nói rằng thế này mới là hoa nở không tàn.

Khi Lê Huân đi ra, Doãn Lễ cũng đã thay đồ xong, hấn dẫn Lê huân tới ngồi xuống bên cạnh một chiếc bàn thấp đang để sách cổ, thị nữ mang hộp trang điểm và trang sức ngọc ngà đặt hết lên bàn.

Đầu tiên, Doãn Lễ cầm lược sừng mẫu đơn chải tóc cho Lê Huân, cẩn thận vấn một búi tóc đơn giản, từ giữa đồng trang sức châu ngọc tìm ra một chiếc trâm cài ngọc xanh gắn hoa bạc, cố định hai bên tóc mai, sau đó dùng dây trâm châu tết với tóc tạo thành bím tóc buông sau đầu.

Lê Huân xoay chếch kính, ngắm nhìn nam tử đứng phía sau đang tết tóc cho nàng, nở nụ cười mỹ lệ. Tất cả nô tỳ trong phòng đều cúi đầu, thăm nghĩ Lê Huân thật có phúc, có thể khiến Doãn Lễ đích thân chải đầu giúp, cảm thấy vô cùng hâm mộ.

Doãn Lễ quay người cầm một cây bút vẽ đang đặt trên bàn, nâng mặt của Lê Huân lên, từng nét một vẽ hàng lông mày mờ tỏ, sau đó mở lọ sứ, dùng bút mảnh tả đường nét bờ môi. Làm xong những việc này,

Doãn Lễ tỉ mỉ quan sát Lê Huân, tiện tay thả bút, tiêu sái tán thưởng: “Đạm nhã thủy nhan sắc, thanh tư thể vô song.”[3]

Lê Huân không thấy mình có gì khác trước, kéo tay Doãn Lễ nói muốn ăn mút đào tươi và cháo đậu đỏ.

Tất nhiên Doãn Lễ nghe nàng hết. Nhưng đến giữa trưa, Lê Huân lại nằm ỳ trên nhuễn tháp dưới tán cây lê, dùng lụa mỏng che mặt, chắn ánh nắng rọi xuống xuyên qua tầng lá, không thềm đắp chăn, càng ngày càng biếng nhác ham ngủ.

Doãn Lễ sợ nàng bỏ cơm đau bụng, cũng ngồi xuống ghé đá pha một ấm trà, nói: “Sao nàng lại ngủ nữa?”

Một lúc lâu sau Lê Huân mới mở miệng, chậm chậm đáp: “Đêm qua tự dọa chính mình, cả đêm ngủ không ngon, cho nên bây giờ phải tranh thủ ngủ bù.”

Nói xong lại lẳng lẳng muốn ngủ, Doãn Lễ tùy tiện tìm đề tài hỏi chuyện: “Nàng bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hơn năm trăm một chút, nếu tính theo thời gian của con người, chỉ vừa qua cập kê.” Lê Huân nhấc lụa mỏng ra, quay đầu nhìn Doãn Lễ: “Chàng thì bao nhiêu?”

Doãn Lễ nhàn nhạt đáp: “Đã qua nhi lập.”[4]

“Vậy chẳng phải ta gọi thúc thúc còn sợ chưa đủ ư.” Lê Huân hé miệng cười, lộ ra hàm răng trắng ngần.

Doãn Lễ nghe xong lại không tỏ ra tức giận, sang ngồi bên nhuễn tháp, hỏi lại: “Thúc thúc?”

Hắn vươn tay cù Lê Huân vài cái, nàng cười đến mức nghẹn cả thở, vội sửa lời: “Ca ca tốt... ha ha... ta không dám nữa...”

“Giờ mới biết gọi ca ca hử, muộn rồi.” Doãn Lễ nói xong càng cù tợn.

Lê Huân cười đến mức sắp chảy nước mắt, nhưng không cản được Doãn Lễ, chỉ đành thở hổn hển, sẵn giọng: “Vân Ly, còn đùa nữa là ta giận thật đấy.”

Nàng nói dứt lời, Doãn Lễ mới dừng lại, hai tay vẫn khoát bên hông Lê Huân, hắn cúi đầu, kề lên trán Lê Huân, hai người mắt nhìn mắt, mũi chạm mũi, nét mặt vui vẻ, nhẹ nhàng mà ấm áp chiếm cứ trái tim đối phương.

“Từ sau khi gặp nàng, ta cảm thấy những ngày trước đây đều là sống uống phí.” Doãn Lễ cười thở dài.

Lê Huân bật cười một tiếng, đặt nụ hôn hờ lên môi Doãn Lễ, nói: “Ta cũng vậy.”

Doãn Lễ ôm Lê Huân đùa giỡn một lúc rồi về lại trên ghế đá: “Đưa tay nàng ra đây.”

“Này.” Lê Huân nắm lấy ống tay áo, giơ ra trước mặt Doãn Lễ, Doãn Lễ cầm cổ tay Lê Huân lên ngửi, hương thơm thoang thoảng chỉ ngửi đã muốn say.

[1] Đốt đàn nấu hạc: Chỉ hành động phá hỏng những thứ tốt đẹp.

[2] Chỉ đồng hồ nước – đo dùng tính thời gian của người xưa.

[3] Màu sắc trang nhã như nước, vẻ đẹp vô song trên trần thế.

[4] Nhi lập: 30 tuổi.

7. Chương 7: Noãn Hương

Giọt mưa từ trên cao rơi xuống như hạt đậu, lộp bộp lộp bộp, va vào tảng đá nứt sinh ra bọt nước, thấm đầm hạnh hoa, khiến lớp rêu trên hòn non bộ lốm chớm đá càng thêm xanh mướt.

Doãn Lễ che ô tản bộ trong sân, thời tiết thất thường như vậy, hắn Lê Huân còn đang trong phòng ngủ, ai biết khi hắn đi qua chiếc cầu đá cong lại nhìn thấy bóng dáng thanh thoát xinh đẹp kia.

“Vốn ngắm mưa, nào ngờ vô tình phát hiện dưới cây chuối còn có cảnh đẹp hấp dẫn lòng người hơn.” Doãn Lễ dí dỏm nói đùa, bước thêm vài bước rồi khép ô, cùng Lê Huân ngồi xuống ghế đá dài dưới bóng cây chuối.

Lê Huân thuận thế tựa lên vai hắn, đều đặn lật tập tranh du ký trên đùi.

Doãn Lễ thấy chân của Lê Huân để trần, vòng ngọc màu hồng phần vòng quanh mắt cá chân như quần quýt lưu luyến, thắt chặt không buông.

“Chưa đi hài đã ra ngoài, không sợ lạnh chân sao.” Doãn Lễ nhéo chóp mũi Lê Huân, quan tâm săn sóc.

“Ta đi đường đã đến đây, không nghĩ rằng trời sẽ mưa, thế nên ngồi tạm chỗ này.” Lê Huân không thích có người theo mình, thấy mưa thì nhàn hạ ngồi đây giết thời gian.

Nàng vươn tay đón hạt mưa rơi, lạnh ngắt buốt giá, chân không bó buộc cảm thấy rất thoải mái, bèn đứng dậy đi vào trong mưa.

Lê Huân đứng giữa màn mưa, mặc cho mưa rơi thấm ướt tóc, làm ẩm y phục, nàng ngoái đầu nhìn lại: “Ngắm mưa là phải đích thân trải nghiệm, bằng không sao có thể hiểu được tư vị của mưa.”

Doãn Lễ không mở ô, ra đứng bên cạnh Lê Huân, nói: “May mà đang giữa hè, chứ không bất kể thế nào ta cũng không cho nàng dầm mưa.”

“Vì sao chàng muốn cùng ta dầm mưa” Lê Huân lau đi giọt nước mưa đọng trên mày kiếm của Doãn Lễ.

“Vì sao nàng không chịu gả cho ta?” Doãn Lễ hỏi lại một câu vẫn giữ trong đáy lòng.

Lê Huân hơi cụp mắt, sau đó lại cười: “Hồi trước chàng không chấp thuận ta ngay, bây giờ ta cũng muốn cho chàng nếm mùi đau khổ.”

“Nàng đúng là thù dai.” Doãn Lễ nắm chặt tay nàng, không muốn buông ra.

“Vân Ly, chàng cũng biết, từ khi ta trở thành người bỗng dưng trở nên tham lam, ta muốn đi đến những nơi mình chưa từng đặt chân, muốn ngắm phong cảnh mình chưa từng trông thấy, trước kia chỉ cần động ngón tay là có thể đến nơi mình cần, giờ ngắm lại thấy quả là hy vọng xa vời, ta không hối hận đã thành người, nhưng như vậy rốt cuộc là sao...” Lê Huân mím môi, cặp mắt đen phức tạp nhìn Doãn Lễ.

“Con người vốn tham lam, trở thành người trước hết phải từ bỏ một vài thứ, mới có thể có được một vài thứ khác, có mất có được, biết cách buông tay mới là nhân sinh.” Doãn Lễ dắt Lê Huân đến dưới mái hiên, mở tay nàng ra, đưa vào trong mưa, dịu dàng nói: “Cũng giống như hứng mưa, phải khiến cho giọt mưa thứ nhất chảy khỏi lòng bàn tay mới có thể đón tiếp được giọt khác, nếu nàng chậm chạp không muốn buông tay, những giọt mưa tích lũy dần chung quy cũng chảy trôi hết theo khe hở, như vậy nàng chỉ còn hai bàn tay trắng.”

Nụ cười của Lê Huân trở nên rõ ràng giữa cơn mưa, nàng nghe vậy là hiểu, thả tay để nước mưa trôi hết, rồi quay lại nắm lấy năm ngón tay của Doãn Lễ, đôi mắt linh động, cười hỏi: “Vậy nếu nắm chặt rồi, làm ẩm rồi, cũng có thể buông tay ư”

“Đương nhiên không được.” Doãn Lễ lập tức nắm lại, cười đáp.

Dây to đường đỏ mưa rào, mâm ngọc đầu bỗng nảy hạt châu,[1] mưa hè rạt rào, dù đã tạnh vẫn mờ mờ tổ tổ tầng lá xanh.

Buổi trưa Lê Huân ngâm nước ấm, buổi chiều khoan khoái đứng trong sân hít thở không khí trong lành ẩm ướt.

“Nghe nói trong rừng cây ở phía Nam thành có một cái cây luôn luôn nở hoa tươi, nếu Lê Huân tiểu thư không bận thì đi ngắm thử đi.” A Tấn đưa ly trà ngon cho Lê Huân, bất chợt nhắc tới câu chuyện mới lạ này.

“Cây bốn mùa thường xanh ta đã thấy không ít, nhưng cây lúc nào cũng nở hoa lại chưa từng gặp.” Lê Huân uống ngụm trà, nhân tiện nói: “Ta đi xem thử, nếu Vân Ly hỏi thì bảo chàng ta đi xem hoa nhé.”

“Vâng.” A Tấn cười đáp.

Lê Huân tới rừng cây, chưa kịp tìm thấy cây nở hoa bốn mùa trong khu rừng yên tĩnh, đã lại bắt gặp hoa lê trắng rợp trời, những cánh hoa phất phơ hòa quyện vào nhau bay từ trên không xuống, rải rác như mưa, trải thành thảm, dường như dẫn người ta đến một nơi nào đó.

Lê Huân theo thảm hoa đi vào trong rừng, nhặt một đóa hoa lên, trên cánh hoa viết hai chữ Lê Huân bằng bút mảnh, bước chân của nàng lại nhanh thêm vài phần, quần áo bị hoa rơi phủ lên, trong lòng vừa nôn nóng vừa không tin được tất cả những điều này đều làm cho nàng.

Đi tới ven sông, Lê Huân càng rung động, mùi hoa lê phảng phất vương vấn, cánh hoa trắng thả trôi bồng bênh trên dòng nước mênh mông, dường như trời vừa đổ một trận tuyết trắng ngần lấp lánh.

Chim biếc từ phía xa cất tiếng hót, Lê Huân ngẩng đầu nhìn, hai con chim đuôi dài lông trắng cùng bay, kẻ vai sát cánh, chao không vờn múa, sau đó hạ xuống bên cạnh một người.

Lê Huân đứng bên bờ sông, cặp mắt đen chăm chú nhìn vào người đứng cuối con cầu neo cạn, hai con chim tuyết yên lặng đậu dưới chân hắn, thi thoảng vẫy cánh hất hoa rơi bay lượn.

Lê Huân bước trên thảm hoa vô tận, thông thả từng bước đến bên hắn, dường như dùng hết khí lực cả đời mới đi được tới nơi.

Doãn Lễ đứng đó, hai tay vòng quanh Lê Huân, giữa bầu trời đầy cánh hoa lê, kiên định nói: “Nàng không phải là người duy nhất ta yêu trên đời này, nhưng từ giờ trở đi ta chỉ yêu mình nàng, chỉ có mình nàng, chúng ta còn rất nhiều thời gian để bầu bạn bên nhau.”

Lê Huân khép mắt, nhẹ nhàng đáp: “Bây giờ còn chưa được.”

Doãn Lễ không biết mình làm sai chỗ nào, khó hiểu hỏi: “Vì sao nàng vẫn không chịu?”

“Qua Trung Thu, ta sẽ cho chàng câu trả lời.” Lê Huân vuốt ve lông chim tuyết, cực kỳ bình tĩnh: “Kể từ nay một chiếc thuyền con, năm tháng còn lại trên sông nước, ta cũng rất mong đợi cuộc sống như vậy.”

Sóng nước gợn nhẹ lướt trên cánh hoa, Lê Huân nhìn hoa thả kín mặt sông, vừa yêu thích vừa đau lòng: “Tổn hết bao nhiêu tiền mới có thể phủ kín mặt sông này.”

“Sao vậy, còn chưa gả cho ta đã bắt đầu lo lắng ta không nuôi nổi nàng?” Doãn Lễ rải một ít kê, hai con chim tuyết sải cánh bay đi tìm đồ ăn, Doãn Lễ ngắm nhìn hai con chim quần quýt không rời, vô cùng thân thiết.

“Chẳng lẽ Vân công tử cũng học tập cường đạo, nửa đêm đột nhập, cướp hết tiền tài, lấy của người giàu chia cho người nghèo?” Lê Huân nghiêng đầu nói giỡn, xua tan không khí nặng nề vừa rồi.

“Ta có cách làm giàu khác, nhưng nếu nàng muốn kích thích, sau này ta cũng có thể đưa nàng đi chơi một lần.” Doãn Lễ là công tử ôn hòa, nhưng cũng là người kín đáo khó lường.

“Không đâu, không đâu, nếu bị người ta bắt thì đúng là bẽ mặt.” Lê Huân nhìn xuống rặng mây nhuộm màu hoàng hôn nơi sóng nước, sắc đỏ vạm vỡ.

“Vậy ta sẽ cùng nàng trải qua những tháng ngày bình yên.” Doãn Lễ từ phía sau ôm lấy Lê Huân, hai người đứng chiều đón gió, nhưng lại vô cùng ấm áp.

Trời tối, Doãn Lễ Lê Huân về phủ, ngồi dưới cây lê, Lê Huân muốn uống rượu ngon trước đây lấy lên từ dưới gốc cây, Doãn Lễ sai người lấy rượu ra, chắt vào hũ rượu, thông thả nhấp nháp.

Lê hoa những mùi hương đặc biệt tinh khiết, nhưng độ ngấm lại rất cao, mới nếm thử vài chén mà gương mặt Lê Huân đã chuyển sắc hồng, cặp mắt mê mang, nửa khép nửa mở, men say mười phần.

“Chàng thích ta từ bao giờ?” Lê Huân ôm hũ rượu, khờ khạo cười nói với Doãn Lễ.

“Không biết.” Doãn Lễ ngửa đầu uống rượu.

“Chàng còn nhớ dung mạo người kia như thế nào không?” Lê Huân rót rượu nâng chén, một hơi cạn sạch, chân mày nhướng lên lộ nét phong hoa.

Doãn Lễ thành thực lắc đầu, đáp: “Không nhớ nổi.”

“Chàng hối hận không? Nếu không phải ta giữ tim của chàng, chàng sẽ không quên nàng ấy.” Lê Huân tỉnh táo hơn một chút.

“Cũng như chuyện nàng thành người, ta không hề hối hận, nếu như có thể, ta tâm nguyện gặp nàng sớm hơn, có lẽ... kiếp này sẽ bớt khổ hơn một chút.” Doãn Lễ cũng đã ngà ngà.

“Chàng không hối hận, ta cũng không có lý do mà hối hận.” Lê Huân thấp giọng cười, đứng dậy muốn đến bên người Doãn Lễ, có điều đầu óc chệnh choáng, sự vật trước mắt đều mơ hồ, bước chân Lê Huân chao đảo, đi được một bước đã đổ người về phía trước.

Doãn Lễ ôm lấy nàng, thích thú bình phẩm: “Nàng là nữ nhân uống rượu giỏi nhất ta từng gặp.”

Lê Huân không nói, khoe miệng mỉm cười ngây ngô.

Doãn Lễ cũng uống không ít, cảm thấy người cũng ngấm men say, bèn ôm Lê Huân nói: “Bảo bối, chúng ta đi ngủ.”

Đặt Lê Huân trên giường, nhìn bộ dạng ngoan ngoãn này của nàng, Doãn Lễ bỗng nhiên muốn trêu chọc, khẽ sát tai Lê Huân nhỏ giọng dụ dỗ: “Lê Huân, gọi phu quân.”

Lê Huân lúc này như đang chìm giữa sương mù, không có khả năng suy nghĩ, chỉ có thể thuận theo ý hấn, yếu ớt như mèo con gọi: “Phu quân...”

Doãn Lễ mỉm cười định rời đi, bỗng nhiên Lê Huân hé miệng, cắn môi dưới của Doãn Lễ, lại đưa đầu lưỡi liếm nhẹ một cái, Doãn Lễ đương trường sửng sốt.

Lê Huân thấy Doãn Lễ bất động nên càng lớn mật, dọc theo đường cong của cổ Doãn Lễ, hôn hầu kết của hấn, đến nước này, nếu đã ôm người ngọc thực cốt lưu hương[2] trong lồng ngực rồi mà Doãn Lễ còn không có động tĩnh, thì thật là vô lý.

Gần như không hề phòng bị, Lê Huân bị đè xuống giường, miệng của Doãn Lễ nóng vội nhưng cũng không mất đi sự dịu dàng, triền miên bao phủ môi của Lê Huân, tách môi của nàng ra, dây dưa cùng đầu lưỡi, mời gọi quẩn quýt.

“Nàng đúng là Thiên Ma tinh[3] trong số mệnh của ta.” Doãn Lễ thở gấp, khàn giọng nói với Lê Huân.

Lê Huân vẫn không biết sống chết mà cọ xát, vươn tay vòng qua cổ hấn, mắt đen âu yếm, phả ra hương rượu lê hoa vào mặt Doãn Lễ: “Chàng muốn không?”

Doãn Lễ thâm tình nhìn Lê Huân, mang theo ánh lửa và động tình, hấn biết Lê Huân không say, nhưng không biết mình có say hay không, khẽ hỏi: “Có thể chứ?”

Thân hình Lê Huân mềm mại như làn nước, nàng dùng đầu ngón tay thấm lạnh lau đi mồ hôi trên mặt Doãn Lễ, đôi môi mọng thốt ra hai tiếng: “Đương nhiên.”

Doãn Lễ bất hạnh thở dài, coi như hấn đã nằm trong tay tiểu yêu tinh này rồi, hấn ôm eo Lê Huân, cả người đè lên.

Lần đầu tiên trong đời muốn chiếm giữ một người đến thế, trước nay chưa từng có.

Chưa bao giờ cảm thấy may mắn vì mình còn sống như vậy.

Doãn Lễ rút thắt lưng lụa bên hông Lê Huân, chậm chậm, như ôm báu vật trên thế gian, từng tắc một vuốt ve làn da non mềm nhẵn nhụi.

“Ừm...” Tiếng nước nở nghẹn ngào, Lê Huân thật sự rất nhạy cảm, lúc này toàn thân đã nhuộm màu hồng phấn.

Không biết vì sao Doãn Lễ nảy sinh lòng chiếm hữu, kéo chăn gấm lên che thân thể hai người, bức màn tím khẽ lay động, phía trong màn che phát ra những tiếng rì rào, sau đó là tiếng thở nặng nề cùng âm thanh rên rỉ yêu kiều.

Đêm lạnh như nước, căn phòng lại muôn phần ấm cúng, chỉ có hương lê nồng nàn nhìn không thấy, trong trướng phù dung giấu yên ương.

[1] Hai câu thơ trích trong bài “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị.

[2] Thực cốt lưu hương: Hương thơm lưu giữ vào tận xương, ý chỉ cái đẹp, người đẹp.

[3] Thiên ma tinh: Theo tinh mệnh học (cách tính số mệnh bằng sao – thuộc trào lưu triết học duy tâm “Huyền học”) của Trung Quốc cổ đại, Thiên Ma tinh là ngôi sao rất xấu xuất hiện hàng ngày.

*

8. Chương 8: Nại Hà

Trong đình viện lụa mỏng lững lờ, hương trúc điệp nhàn nhạt theo gió thổi qua các tán lá nghe tiếng sần sật, ve mùa thu thì thoảng kêu vài tiếng, dòng suối nhỏ cuối hành lang róc rách chảy, vẻ phiêu diêu khắp sân lặng lẽ giao hội với nhau.

Trên bàn đá có một cây đàn cổ Liên Châu[1] bằng gỗ sam, thân đàn khắc hoa mai, tua đàn màu xám bạc, trầm tĩnh thanh lịch.

Người đang đánh đàn nghiêng mình dựa vào ấm xông khói, ngón tay gảy lên từng gợn sóng, âm điệu thông dong mà xa xăm, nghe tiếng đàn tựa như trông thấy một u cốc vắng vẻ, cảm thụ ý cảnh thanh khiết mà nặng nề thương cảm.

Một âm thanh chói tai phát ra, dây đàn đứt đoạn, Lê Huân cúi xuống nhìn đầu ngón tay rịn ra máu đỏ, mắt đen hoang mang thất thần.

“Nàng nghĩ gì vậy? Khiến cho dây đàn cũng đứt?” Doãn Lễ trầm ấm hỏi han, cầm lấy ngón tay bị thương của Lê Huân, dùng khăn gấm thấm máu tươi, bôi thuốc xong vẫn nắm lấy không buông.

Lê Huân ngẩng đầu nhìn Doãn Lễ, cười nhẹ: “Uốn dây vặn trục đôi ba tiếng, dẫu chưa thành điệu tình thiết tha.[2] Tất nhiên vì nhớ chàng nên mới đăng trí mà đàn sai.”

“Nếu quả thực là vậy, sao nàng còn chưa chịu gả cho ta?” Doãn Lễ nghe Lê Huân nói xong, tâm tình thư thái, lại đề tới chuyện này.

“Chẳng mấy là đến Trung Thu rồi, chàng còn sợ ta không đồng ý hay sao?” Ánh mắt dao động, Lê Huân quay người, cầm dây đàn đứt suy nghĩ nên nói lại thế nào.

Không ngờ Doãn Lễ thấy Lê Huân không để ý tới mình, bèn đưa một tay ôm người nàng, nói: “Đúng là ta sợ nàng không đồng ý.”

Đứt lời đưa chiếc cằm vẫn còn vết râu xanh cọ lên hai má mịn màng của Lê Huân.

“Ha ha, buồn chết được.” Lê Huân tuyệt đối không chịu được trò này, chỉ có thể ngồi trong lòng Doãn Lễ ngọ nguậy tránh né.

“Mau mau sinh cho ta một tiểu tử béo, để ta an tâm.” Doãn Lễ vô cùng thẳng thắn nói ra lời tự đáy lòng, Lê Huân lại lảng tránh: “Chàng rất muốn có con à?”

“Ta không cưỡng cầu có con nối dòng, nhưng thà muốn giữ lấy nàng để khỏi suốt ngày lo được lo mất.”

“Nếu... chúng ta không thành thân... chàng sẽ thế nào?” Rốt cục Lê Huân vẫn hỏi câu này, cặp mắt đen hoàn toàn tĩnh lặng.

“Thành thân thì tốt nhất rồi, nhưng nếu nàng không chịu... dù sao chuyện nên làm cũng đã làm, không nên làm cũng đã làm, nàng liệu mà xử lý.” Câu cuối cùng cơ hồ thổi vào lỗ tai Lê Huân, hơi thở ấm áp khiến nàng bừng đỏ mặt, cực kỳ đáng yêu.

Lê Huân níu vai Doãn Lễ, nhỏ giọng quở trách: “Chàng vô lại.”

Doãn Lễ xoay người Lê Huân lại ôm một cái, sau đó hôn lên chóp mũi nàng: “Cũng chỉ với mình nàng.”

Doãn Lễ nâng Lê Huân lên ước chừng sức nặng, rồi buông xuống: “Mấy ngày nay nàng gầy đi không ít.”

“Giờ nào rồi?” Lê Huân được Doãn Lễ dẫn tản bộ trên đường đá.

“Đã đến giờ Dậu.” Doãn Lễ đưa tay gạt cành trúc chìa ra bên lối nhỏ.

Lê Huân thấp giọng nói: “Thời gian trôi qua nhanh quá, cứ cảm thấy... vẫn chưa đủ.”

Ba tiếng cuối cùng cơ hồ im lìm phả vào gió đêm thanh vắng, tản mát giữa không gian tràn ngập sương đọng trúc biếc.

Doãn Lễ quay đầu nhìn Lê Huân, hai tay ôm nàng nói: “Không cần lo lắng, ngày tháng sau này còn rất dài.”

Lê Huân trầm mặc hồi lâu, cười nhạt đáp: “Chàng nói phải, là ta suy nghĩ nhiều.”

Thìa ngọc múc canh suông, Lê Huân ngồi dưới tàng cây uống canh măng chân giò hun khói vừa nấu xong, lại ăn thêm một cái sủi cảo cua, cảm thấy hương vị rất ngon.

Doãn Lễ ngồi bên ngắm Lê Huân ăn, thị tì đứng cạnh hắn tên gọi Bích Vũ mở miệng cười nói: “Lê Huân tiểu thư có lẽ không biết, canh măng chân giò hun khói này phải ngâm trong nước một ngày một đêm, hun trong khói rơm một ngày một đêm, ninh trong nước luộc một ngày một đêm, măng thì do gia tự mình lên núi đào, thế mới tạo thành hương vị ‘từng miếng tươi ngon’ như vậy, quán gia A Tấn nói món này rất phức tạp, gia lại bảo rằng người mình thích đã thích gì, thì cho dù phức tạp cũng luôn lưu tâm.”

A Tấn tính tình tốt, Doãn Lễ cũng là chủ tử không quản nha đầu người hầu trong phủ, thường ngày bọn họ quen đùa giỡn không cần biết trên dưới, nhưng nào ngờ hôm nay tiểu nha đầu dám trêu chọc chủ tử, hại Lê Huân đỏ mặt vờ giận dữ: “Một cái chân giò vốn rất ngon, ta cảm thấy uống canh không tệ, nhưng nghe người nói xong nó lại trở nên béo ngậy, thật không để cho người ta ăn ngon miệng nữa.”

Doãn Lễ nén cười ho hai tiếng, làm như không biết.

Lê Huân buông thìa ngọc, mặt mày e thẹn, trách cứ: “Đều tại chàng chiều chuộng mới sinh ra nha đầu tốt này, đã biết bắt nạt ta rồi đấy.”

“Phu nhân nói gì vậy, chúng nô tỳ chỉ thấy gia luôn luôn chiều chuộng người, làm gì có đạo ký chiều chuộng chúng ta.” Bích Vũ là đứa nhỏ lanh lợi, thấy Lê Huân định đứng dậy, vội la lên: “Bữa tối sắp nấu xong rồi, bây giờ nô tỳ đi hỗ trợ.”

Doãn Lễ ngăn Lê Huân đuổi theo, để nàng ngồi lên đùi mình, vỗ về lưng nàng: “Chỉ là tiểu nha đầu nói đùa thôi, nàng so đo làm gì, huống chi lời con bé cũng không hẳn là sai.”

“Ta thấy mọi người như vậy đều do chàng dạy dỗ, trên không nghiêm dưới sẽ loạn.” Lê Huân mặc kệ hắn.

Doãn Lễ nhéo thắt lưng Lê Huân, Lê Huân ‘ó’ một tiếng nhảy dựng lên.

Dùng xong bữa tối, Lê Huân ngâm nước ấm tắm trong phòng, sau đó để tóc ướt ngồi bên cạnh bàn, dường như có tâm sự nhìn lá trà trong chén, đong đưa chìm nổi.

Doãn Lễ trở về phòng, cầm khăn bông lau khô tóc Lê Huân rồi bế nàng lên giường, tự mình tẩy rửa sạch sẽ xong liền vào giường ôm Lê Huân, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của nàng, tựa như chúng có thể hút hồn người khác.

Doãn Lễ hôn lên mi mắt nàng, bàn tay vuốt ve bên hông Lê Huân rồi dọc theo vạt áo trong đi lên, làn da mịn màng mềm mại không chút tỳ vết, gác đầu trên vai Lê Huân, hai người ngọt ngào quấn quýt như uyên ương ân ái.

“Sao lại không mặc gì?” Doãn Lễ kéo chăn lên, ôm chặt lấy Lê Huân hỏi.

“Không muốn mặc, rất khó thối.” Lê Huân không thích y phục rườm rà nhiều dây buộc, vùi đầu vào ngực Doãn Lễ, rầu rĩ nói.

Doãn Lễ hít vào mùi hương thanh diêm trên người Lê Huân, nói: “Cũng được, ngày mai ta thất giúp nàng.”
“Ừm...” Lê Huân mệt nhoài, ôm sát người Doãn Lễ rồi ngủ.

Nhưng Doãn Lễ thân ôm mỹ nhân dịu dàng êm ái lại ngứa ngáy khó nhịn, cúi đầu khẽ cắn chiếc gáy thanh tú của Lê Huân, không ngừng nhấm nháp, lại sợ làm Lê Huân tỉnh, chỉ có thể mâu thuẫn than một tiếng: “Sao ông trời lại trao cho ta một bảo bối khiến người ta vừa yêu vừa hận như vậy chứ.”

Trung Thu trăng tròn, nhà nhà đoàn viên, Doãn Lễ ở nhà tận tay dạy Lê Huân làm bánh trung thu, bảo rằng năm ngoái ăn không ngon, năm nay nhất định phải tự mình làm một mẻ.

Vì Lê Huân thích ăn ngọt, Doãn Lễ quét váng sữa lên vỏ bánh, thái nhỏ hạch hạnh nhân và hạt dưa, thêm ít đường phèn và mỡ lợn trộn thành nhân.

Dùng khuôn đúc bánh thành hình vuông có uốn hoa, nấu thêm món Tứ hỷ viên tử,[3] bánh sữa cuốn gừng, ức ngỗng hầm và cháo vịt.

Trên dưới toàn phủ đều ăn bữa cơm đoàn viên, dường như hôm nay Lê Huân cực kỳ vui vẻ, ăn uống xong lại hưng phấn, kéo Doãn Lễ tới hẻm núi ở Lê sơn, trăng như mâm bạc, ánh sáng nhu hòa.

“Giờ nàng đã có thể đồng ý rồi chứ.” Doãn Lễ cùng Lê Huân đứng dưới cây lê, không biết vì sao Doãn Lễ càng tới gần, hoa trên cây càng nở rộ.

Theo lý mà nói, tiết thu vàng lá rụng về cội, nhưng Doãn Lễ không chú ý mấy điều này, chỉ mong ngóng đáp án của Lê Huân.

“Hôm nay qua đi, sẽ trở thành hôm qua, hôm qua như nước, ta thật không muốn ngày hôm nay kết thúc.” Lê Huân như trước đây ngồi xuống thắm cỏ, nhìn ánh bạc lấp lánh phản chiếu trên mặt nước.

Doãn Lễ ôm vai Lê Huân dựa lên cây, nhắm mắt thông thả nói: “Từ nay thi phú say hương rượu, năm đó người già nói phong lưu.”[4]

“Ôm mối tương tư hằng chờ đợi, biết làm sao, biết làm sao...” Lê Huân dựa lên vai Doãn Lễ, miệng lẩm bẩm.

Nửa đêm giờ Tý, hoa lê trong chớp mắt khô héo rụng xuống đất, gió giục mây vùn, trời đất một màu u ám xám xịt.

Lê Huân chậm chậm mở hai mắt, ngồi dậy từ trong lòng Doãn Lễ, cúi đầu nhìn nam tử ôn hòa đang cúi đầu ngủ say, đầu ngón tay xoa nhẹ hình lá trúc thêu trên quần áo hắn, đột nhiên nhớ lại lúc trước, Doãn Lễ cũng mặc y phục màu xanh hoa văn trúc thanh cao, diêm đạm tuấn tú.

“Chàng là hoàng tử số kiếp trắc trở, ta là hoa yêu tu luyện trong núi, hóa ra, duyên phận của chàng và ta đã được định từ sớm.” Nói xong, Lê Huân đưa tay rút viên ngọc phỉ thúy lê hoa đang cài trên y phục xuống, cẩn thận đặt vào lòng bàn tay Doãn Lễ, sau đó cọ cọ hai má Doãn Lễ, khẽ sát bên tai hắn thủ thỉ: “Điều may mắn nhất là được gặp chàng, cùng chàng uống trà đọc sách, uống rượu ngắm hoa, cùng hưởng hạnh phúc cùng chia hoạn nạn...”

Lê Huân đứng lên, vượt qua dòng suối, nhìn hai bóng người đen trắng từ phương xa bay đến, lúc ẩn lúc hiện di chuyển rất nhanh, những nơi họ đi qua hoa cỏ héo úa, đất vàng phủ trắng.

Xích đen lạnh buốt như rắn độc bay về phía Lê Huân, tức thì khóa chặt hai cổ tay nàng.

Một bóng áo đỏ hiện lên, xích sắt lung lay, bộ móng đỏ giữ dây xích lại, mái tóc trắng tuyền tung bay ngăn cản bước chân của Lê Huân.

“Đây là kết quả mà muội muốn, muội muốn vì hắn mà chết?” Gương mặt nữ yêu dữ tợn, hai mắt màu vàng điên cuồng trong cơn thịnh nộ.

“Chẳng qua điện Diêm La muốn một mạng người, nếu phải là chàng thì thà rằng là muội.” Mối Lê Huân hiện lên nụ cười nhẹ xinh đẹp, thần nhiên đáp.

“Muội cần gì phải sửa lại mệnh trời, số kiếp đã định hắn chết sớm, ta tưởng rằng muội đã hiểu rõ.”

“Có người sống cả đời cũng không hiểu được vì sao mình lại sinh ra, mà muội chỉ cần một năm ngắn ngủi đã trải qua hết vui buồn ly hợp của đời người, kết quả không quan trọng.”

“Lê Huân...” Xích hồ nhìn đôi mắt đen của Lê Huân tĩnh lặng như nước, khó tin lắc đầu.

“Nhất niệm sinh, nhất niệm tử, chuyện đã đến thì hãy chấp nhận.” Lê Huân khoan thai nói, xích hồ từ từ buông lỏng bàn tay đang bị xích quở kìm chặt.

Cuối cùng xích hồ cũng chịu thả xích đen ra, nhìn vẻ mặt bình thản của Lê Huân, cười khổ nói: “Muội đã trưởng thành thật rồi, ta còn không hiểu được những điều ấy, muội lại hoàn toàn thông suốt.”

Cha mẹ từng nói, yêu nhau rất khó, không yêu lại càng khó, yêu chính là hy sinh để tác thành, sinh tử, cũng chỉ là vòng quay của số mệnh.

“Kiếp này của chàng quả thực rất khổ, tỷ tỷ có thể giúp ta khiến chàng quên đi quá khứ, bắt đầu lại một lần nữa không?”

“Muội cam lòng ư?” Ánh mắt xích hồ lóe lên sự thương tiếc, khẽ khàng hỏi.

Lê Huân không đáp, quỳ gối xuống, dập đầu với xích hồ nói: “Ôn nuôi dưỡng của tỷ tỷ kiếp này Lê Huân không thể báo đáp, nguyện đến kiếp sau, kiếp sau muội có làm trâu làm ngựa cho tỷ tỷ cũng không hối hận.”

Mắt xích hồ đỏ lên, không khỏi lùi hai bước, không muốn nhìn nàng.

Chỉ đáp: “Muội không phải người chẳng phải yêu, chưa chắc có kiếp sau.”

“Vậy đành mắc nợ tỷ tỷ, còn chuyện Doãn Lễ nữa, nếu thật sự không có kiếp sau, vậy xin tỷ tỷ nể tình tỷ muội nhiều năm, không tính toán nữa được không?” Lê Huân đứng lên, giọng điệu làm nũng.

“Biết sớm thì ta đã vứt bỏ muội từ lâu, hôm nay cũng bớt việc phiền lòng.” Xích hồ tức giận nói.

“Tỷ tỷ khẩu xà tâm phật như thế nên mới nuông chiều muội đến tận bây giờ.” Lê Huân đi theo Hắc Bạch Vô Thường tới phương xa, hồn xác tản mạn, linh thể phiêu diêu vô định trong gió đêm.

“Nhân gian bốn mùa, sắc trời, xuân sáng, hạ biếc, thu trong, đông xám. Sắc nước, xuân lục, hạ biếc, thu xanh, đông đen. Từ khoảnh khắc gặp chàng, ta đã trở thành người...” Giọng nói man mác từ xa vọng tới, Lê Huân nhắc lại lời Doãn Lễ từng nói, cặp mắt ngọc đen tuyền phản chiếu cầu vồng bảy sắc nơi chân trời, khóe miệng hiện lên nụ cười xinh đẹp tựa hoa lê nở rộ, trắng ngần không gian, thanh nhã tinh khiết.

Nếu có kiếp sau, đừng nên gặp lại, đường tình rất trắc trở, ta không muốn lại khiến chàng chịu khổ, cũng không nguyện ném trái lần nữa.

[1] Tương truyền do Lý Nghi thời Tùy sáng chế, tạo hình hoa mỹ tinh xảo, phần thân đàn có ba đường cong hình bán nguyệt liên tiếp, giống như chuỗi ngọc.

[2] Trích trong tác phẩm “Tỳ bà hành”.

[3] Món thịt lợn kho, thường ăn vào ngày lễ tết. Thịt nặn thành viên tròn, mỗi bát chỉ xếp bốn viên. Tên gọi ‘Tứ hỉ hoàn tử’ ý nghĩa mang đến vận may.

[4] Trích trong bài “Nhị nguyệt nhị nhật tịch thượng phú” của Hạ Chú thời Tống, viết về ngày mùng 2 tháng 2 âm lịch, tức ngày lễ Long Sĩ Đầu (rồng ngẩng đầu) truyền thống.

9. Chương 9: Mộng Hồi

Muôn hồng nghìn tía trong sân nở rồi tàn, chỉ còn duy nhất cây lê trắng hương thanh sắc tuyết, Doãn Lễ yên lặng ngồi trước phòng, một mình thưởng thức phong cảnh.

A Tẩn đi qua hành lang, nhìn Doãn Lễ ngồi dưới tàng cây mà không khỏi than thở, từ sau hôm Trung Thu Doãn Lễ một mình trở về, ngày ngày ngồi dưới cây lê như thất hồn lạc phách, trống rỗng lạnh nhạt. Vốn y

cũng muốn hỏi, nhưng ngay cả Doãn Lễ cũng không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra, trầm mặc không nói. Trong một năm này, có hạ nhân không biết chuyện lúc đưa trà nhắc đến Lê Huân tiểu thư, Doãn Lễ nghe xong tựa như phát điên, đập phá hết đồ đạc trong đại sảnh rồi chạy ra sân vườn phá hoa chém trúc. Doãn Lễ có võ công, mọi người không ngăn cản được, cuối cùng chỉ đành chờ Doãn Lễ mệt mỏi dựa vào thân cây ngủ. Từ đó trở đi, trên dưới toàn phủ đều biết hai chữ ‘Lê Huân’ là từ cấm, không ai dám nhắc tới nữa.

A Tấn đi vào sân, thấp giọng bẩm: “Gia, đến giờ ăn rồi.”

Doãn Lễ cảm phỉ thúy lê hoa hỏi: “Hôm nay ăn gì?”

Vẫn là y phục màu xanh thêu trúc biếc, mặc trên người hần luôn hiển lộ vẻ tuấn tú tao nhã.

“Bẩm gia, đồ ăn hôm nay không khác hôm qua là mấy, chỉ có thêm hai món đậu phụ tam ti[1] và ức ngỗng nấu sen.” A Tấn kính cẩn trả lời.

“Vậy chờ một chút đi.” Doãn Lễ cầm lấy ly trà thổi đi hơi nước vốn đã nguội từ lâu.

“Gia, rốt cuộc ngài...” Đang chờ gì vậy? A Tấn còn chưa nói xong đã bị Doãn Lễ trầm giọng ngắt lời: “Đi xuống đi.”

Lúc này A Tấn mới ngẩng đầu, thấy ngón tay Doãn Lễ không ngừng vuốt ve viên ngọc hoa lê, không khuyên gì nữa, chỉ đành lùi bước rời đi.

Cặp mắt trống rỗng của Doãn Lễ nhìn chăm chú vào ngọc lê hoa đeo dưới cổ, viên ngọc lạnh lạnh có độ ẩm như chính mình. Trong chớp mắt, không biết từ đâu bay tới một con bướm trắng đậu trên ngọc hoa lê, có lẽ chạm trở rất thật mới có thể thu hút hồ điệp. Nó chỉ dừng lại một chốc rồi lại vỗ cánh, bay về phía xa.

Gương mặt đã lâu không cười của Doãn Lễ lại mang theo nét cười vui sướng đi theo nó, bướm trắng dẫn Doãn Lễ đi qua cầu đá, vòng qua hòn non bộ, bay chung quanh bụi chuối. Doãn Lễ nhìn con bướm đậu trên tán lá to, rồi chậm chậm đưa mắt sang căn phòng cách đó không xa, đá vũ hoa[2] trải ra một con đường nhỏ quanh co, có bụi chuối và trúc xanh, bóng lá che phủ, một thành lan can cong cong lượn vòng dưới tán trúc, thanh thoát u tĩnh.

Hần nhẹ nhàng đẩy cửa vào, song cửa bằng trúc xanh lung lay, bóng hình phản chiếu loang lổ, một chiếc áo khoác bằng the mỏng thả rủ trên giá gỗ khắc hoa, bàn trang điểm bày biện đĩa sứ hộp ngọc, trâm ngọc, dây trai cùng những vật dụng của nữ nhi, tất cả đều phủ một lớp bụi mỏng vì đã lâu không ai chạm tới. Sơn phấn phủ da trắng kẻ mày đen trong hộp đã khô cứng, nhưng dường như Doãn Lễ vẫn ngửi thấy mùi hương ngòn ngọt thanh tân của hoa hồng. Hộp gỗ từng khảm đá bên cạnh lộ ra mép khăn lụa vương bụi, Doãn Lễ tò mò mở hộp, gỡ khăn lụa ra, thấy bên trong bọc một thứ, là bông hoa màu vàng có mấy sợi chỉ dọc ngả úa trên cánh, mùi hương sường sượng theo đó tỏa ra, chính là một đóa hoa đã héo tàn từ lâu.

Nét bút mảnh ẩn hiện, cho dù đã héo Doãn Lễ vẫn có thể thấy rõ chữ viết trên cánh hoa, là Lê Huân.

Doãn Lễ nhíu mày, cẩn thận cầm khăn lụa trong tay, bước vội đến thư phòng, mài mực cầm bút, viết hai chữ ‘Lê Huân’ lên giấy, lại viết thêm hai chữ ‘Doãn Lễ’ bên cạnh, cảm thấy nhìn không ổn, lại đổi tờ khác viết bốn chữ ‘Lê Huân’ ‘Vân Ly’ chỉnh tề trên mặt giấy Tuyên Thành. Lúc này Doãn Lễ mới thôi chau mày, ánh mặt trời rọi qua song cửa chiếu lên hai chữ ‘Lê Huân’, hần nhìn mà khoan khoái, khóe môi cong lên, đáy mắt dịu dàng.

A Tấn tìm Doãn Lễ một hồi, sợ hần đi đâu khác, mở cửa thư phòng thấy Doãn Lễ rồi mới thở phào một hơi.

“Gọi Bích Vũ đến đây.” Doãn Lễ đặt bút, ngược mắt lên, tiếng nói vẫn trong trẻo không khác bình thường.

Nhưng lời này lại khiến A Tấn sợ hãi, y cúi đầu suy nghĩ, trả lời: “Gia có lẽ đã quên, Đông Chí năm ngoái Bích Vũ bị ốm nặng đã qua đời rồi.”

“Đã qua đời?” Doãn Lễ bất ngờ hỏi lại, dường như nhớ ra điều gì, quát lên: “Hôm trước nàng vừa mang canh cho ta, sao hôm nay đã chết rồi?!”

“Gia...” A Tấn sững sờ nhìn Doãn Lễ.

“Không thể nào!” Doãn Lễ hất hờn nửa đồ đạc trên bàn xuống đất, tiếng vang loảng xoảng che dấu nỗi bất an và hoảng sợ của hần.

“Có phải ngài nhớ ra điều gì không?” A Tấn đi vào, đánh bạo hỏi.

Doãn Lễ đưa một tay túm lấy A Tấn, vẻ mặt dữ dội, sự kích động trong mắt không che dấu được, hấn chất vấn: “Nàng đi đâu rồi? Vì sao không trở lại? Ta đợi nàng dưới tàng cây lâu như vậy...”

“Gia, ngài vẫn nhớ Lê Huân tiểu thư đúng không?” A Tấn nhìn bộ dáng dữ tợn như ác quỷ của Doãn Lễ, run rẩy hỏi.

Vẻ khát máu trong mắt Doãn Lễ nháy mắt trôi đi sạch sẽ, trở lại trong suốt như đứa trẻ vừa ra đời, hấn thất hồn lạc phách ngã ngồi xuống ghế, miệng thì thào: “Lê Huân là ai? Ta là ai? Doãn Lễ... Vân Ly?”

Bàn tay run run của Doãn Lễ đưa lên bóp trán, ấn mạnh vào yếu huyệt trên đầu, nhắm mắt hồi tưởng, nhưng đầu óc như một tờ giấy trắng, cho dù xé rách ngăm nước cũng chỉ là một tờ giấy trắng tinh, không có lấy một vết mực.

Ngực hấn không phập phồng, không có mạch đập, giống như bị người khác rút đi phần linh hồn quan trọng nhất ra khỏi thân thể, hấn không thể phản kháng, thậm chí ngay cả tư cách đau cũng không có.

“Ai lại độc ác như vậy, ngay cả tim của ta cũng lấy đi.” Doãn Lễ siết khăn lụa, đóa hoa khô héo nát thành mảnh vụn trong không trung ngập bụi nắng, rơi xuống mặt đất.

Từ sau hôm đó, Doãn Lễ một ngày dành sáu bảy canh giờ ngồi dưới tàng cây, không nói năng gì, có khi nhìn hoa lê, có khi ngắm đàn cổ đứt dây, cặp mắt đen huyền không hề gợn sóng, không có chút thần thái nào.

Ngày như nước chảy, vội vàng trôi qua.

Lại đến dịp Trung Thu, Doãn Lễ ngồi dựa bàn đá uống canh măng tươi, nước canh trong bát ngọc trong suốt, miếng măng trắng mịn, chân giò hun khói non mềm, phải nấu mất một ngày mới tạo ra được hương thơm ngào ngạt như vậy.

“Ngài đi đi.” A Tấn thật sự nhìn không nổi, Doãn Lễ cứ như cái xác không hồn thế này, còn sống cũng hóa điên.

“Đi đâu?” Doãn Lễ lại cảm phỉ thúy lê hoa, khó hiểu hỏi.

“Đi nơi ngài nên đi, nàng ấy chờ ngài ở đó.” A Tấn bình thản đáp.

“Thật sao?” Doãn Lễ buông thìa ngọc, hỏi lại.

“Nhất định, nàng ấy nhất định ở đó.”

“Vậy ta sẽ cầm theo một bó hoa, nàng sẽ tới gặp ta.” Doãn Lễ cười ôn nhu, đứng dậy đi ra ngoài.

A Tấn nhìn bóng dáng vững chãi của Doãn Lễ, cặp mắt đỏ bừng, cổ họng nghẹn ngào, nhưng biết rằng chỉ có như vậy Doãn Lễ mới có thể vui sướng một chút.

Doãn Lễ cầm một bó U Lan đi vào hẻm núi ở Lê sơn, cây lê chốn cũ nay không có hoa nở, nhưng cây lê rợp bóng suối cong, dù chỉ có lá xanh vẫn thanh nhã như tranh thủy mặc.

Hấn vén áo ngồi xuống, dựa vào cây lê như tìm được trái tim mình, cảm giác này rất yên ổn mãn nguyện.

Hai mắt nhắm lại, suối nước róc rách chảy, làn gió nóng phả tới, Doãn Lễ gối trên thân cây dần dần khép mắt, khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười hạnh phúc: “Lê Huân... hoa thiên mạch thượng, khả hoãn hoãn quy hi.”[3]

Giọng nói trầm ấm cô quạnh theo gió vang khắp không gian, mềm mại thông thả, yêu chiều vô hạn.

Ngỡ như có sự cảm ứng, nhánh cây lê buông rủ tới gốc, xuống tận người Doãn Lễ, vòng quanh Doãn Lễ như đang dựa sát vào hấn, từng bông hoa trắng ngần bung nở trên cành, như mây trắng, tựa mưa tuyết, đẹp đến cực hạn nhưng cũng vương mỗi thê lương.

10. Chương 10: Lam Y

Vẫn là mùa xuân về hoa nở, nhưng đã sau mười năm, Lê sơn vẫn xanh mướt như trước, khi hoa cỏ xanh tươi hồ điệp bay múa.

Xích hồ trở về, tới thăm chốn cũ, sau chuyện của Lê Huân, tính tình của xích hồ Lam Y[4] không còn nóng nảy khinh cuồng như ban đầu, trải nghiệm ở trần thế một thời gian, nay chỉ còn hồ hững, không truy đuổi phù phiếm hấp thụ tinh phách của con người mà tĩnh tâm tu luyện tử tế.

Lam Y nhìn về cây lê ở phương xa, cây không khác xưa, có điều người dưới tàng cây khiến Lam Y bất ngờ. Lập kết giới bên cây miễn cho ngoại vật quấy rầy giấc ngủ yên của người kia, Lam Y đi vào, năm tháng thời gian chỉ lưu lại dấu vết rất nhỏ trên gương mặt người kia, nét cười ôn hòa ngọt ngào vẫn không thay đổi. Giờ phút này, cuối cùng Lam Y đã hiểu được vì sao Lê Huân lại liều mình bảo vệ hắn, một người như thế, yêu hận rõ ràng, cho dù duyên mỏng phận bạc, chung quy không hối hận, quả thực không dễ.

Hoa nở một mùa, như tuyết ngập trời, ấm áp khiến người ta khó nén lệ rơi.

Trí nhớ của Doãn Lễ bị phong trong cây lê, việc duy nhất hắn có thể làm chỉ là ngủ say dưới bóng cây, trong mộng mới có thể nhớ lại những chuyện quá khứ.

Một chiếc lá mảnh dong đưa rơi xuống từ trên cây, rơi vào lòng bàn tay Lam Y, Lam Y cup mắt nhìn hình ảnh trong chiếc lá.

Là một ngày mây mù che nắng, trong đình viện thanh lịch có một cây hoa nở trùng điệp như gấm, tản mát đầy trời, hoa lê thi thoảng rơi xuống, hai người ngồi bên bàn đá khắc hoa văn cá, một người ngắm cây, một người đọc sách, ngâm ẩm trà xanh, cười nói chuyện năm tháng kiếp người, nói rằng đợi đến khi già bọn họ vẫn muốn chờ hoa nở, ngắm hoa rơi như vậy, bàn tay nắm chặt của hai người không phút nào buông lỏng, bốn mắt nhìn nhau đáy lòng ấm áp, chỉ cười mà không nói, tình cảm lắng đọng của thời khắc đó, mệnh mang tỏa ra tương tư khuyên thành.

Lam Y khuây khỏa nhìn sương mù ẩn hiện giữa núi, con đường trước đây Lê Huân đi qua đã bị khói nước nơi khe suối che phủ, nàng không đành lòng thổn thức: “Linh lung đầu tử an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri?”[5]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suong-khoi-giai-nhan>